

Slniečko 9

ROČNÍK 19. (41.)

MÁJ 1987

3 Kčs

O stratenom panákoví DANIEL HEVIER Janko Postrácano mal takú zvláštnu vlastnosť: všetko, čo mal, kamsi zapatrošil, zašantročil, postrácal... Mamička mu hovorievala: „Ach, ty Janko Postrácano, ty jedného dňa stratíš aj vlastnú hlavu!“

ILUSTROVALA BĚLA KOLČÁKOVÁ

A to zas nie! Na hlavu si dával Janko dobrý pozor. Ale nemal už kedy dávať si pozor na to, čo nosí na nej. A tak postupne stratil jednu ušanku, čiapku so štítkom, pletenú čiapku, slamený klobúk na leto a pretekársku cyklistickú čiapku.

Strácal všetky veci, akoby ich nosil iba v deravom vreci.

Stratil vrchnák z pera a potom aj celé pero, stratil pijak z písanky, a čo horšie, stratil aj tú písanku a v nej domácu úlohu z malej násobilky. Stratil dúhovú guľku, nožik od

starého otca, zbierku céčiek, jednu veľmi vzácnu známku s farebným papagájom, stratil šnúрку od kľúčika a kľúč od bytu, strácal tamto i to...

A napokon z toho všetkého stratil aj náladu.

„Ach jaj,“ vzdychol si smutne, že sa to ani nepatrí, aby takí malí chlapi tak smutne vzdychali. „Postrácal som, čo sa dalo. Už to nikdy neuvidím!“

A vtedy sa stalo to, čo sa Jankovi Postrácankovi ešte v živote nestalo. Prvý raz niečo našiel. Ležalo to rovno na chodníku. A viete, čo to bolo? Malý panák. Taký malý, že sa zmestil do dlane.

Janko Postrácanko ho zdvihol zo zeme a naradovane zvolal:

„Haha! Konečne som aj ja niečo našiel! Niečo, čo niekto stratil!“

„Mňa nik nestratil!“ povedal mu v dlani ten panák. „Ja som sa stratil sám.“

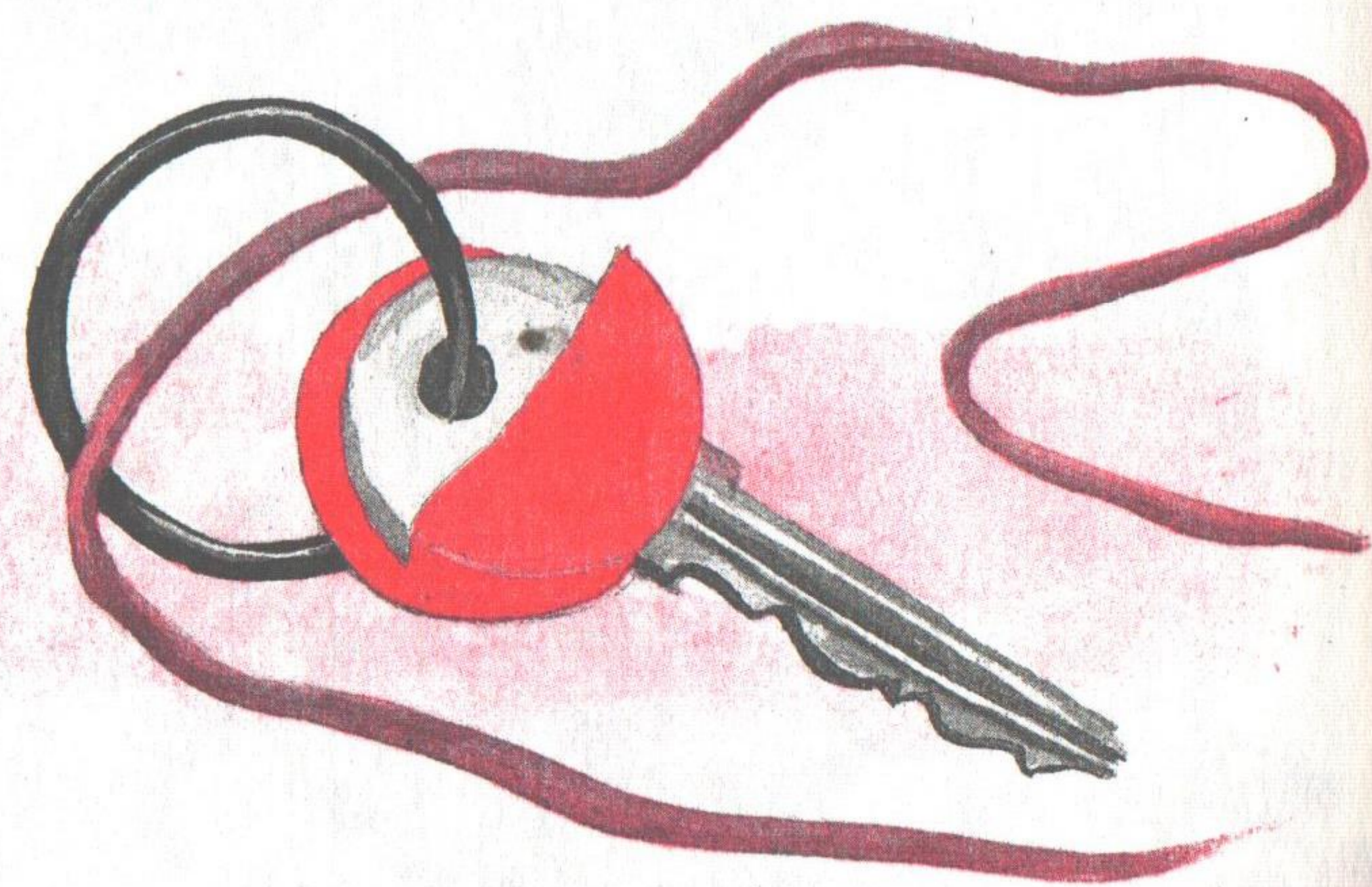
Janko od prekvapenia stratil reč. Keď ju po chvíli našiel, spýtal sa:

„A ty vieš hovoriť?“

„Však počuješ, nie?“

„A ako sa voláš?“ vyzvedal ďalej Janko Postrácanko.

„Stratený panák,“ povedal ten čudný človečik. „Voľakedy som mal vlastné meno, ale

som ho kdesi stratil. Vieš, ja ti všetko strácam! A najčastejšie sa mi podarí stratiť seba samého!“

Stratený panák zažmurkal malými belasými očkami.

„A potom ma voľakto nájde,“ pokračoval, „ako ty teraz. Ale dlho uňho nevydržím, vždy sa nakoniec stratím.“

„Ojoj,“ preľakol sa Janko Postrácanko. „Ja budem dávať na teba dobrý pozor, že sa mi nestratíš. Budem si ťa strážiť ako oko v hlave.“

„Hm,“ povedal stratený panák. Nič viac.

A Janko Postrácanko si začal naozaj na svoje veci dávať pozor. Celý týždeň vydržal nič nestratiť. Ale napokon predsa len stratil. A viete čo? Strateného panáka.

„Kam sa len mohol zapatrošiť!“ hundral si Janko a prehľadával si vrecká, aktovku, celý byt.

Hľadal ho možno aj hodinu, a nakoniec sa mu to predsa len podarilo! Stratený panák bol zakotúľaný pod posteľou. A vedľa neho — neverili by ste, dúhová guľôčka.

„Sláva!“ zvolal Janko Postrácanko. „Našiel som nielen strateného panáka, ale aj dúhovú guľku, s ktorou som vždy vyhrával!“

Stratený panák sa iba usmial, tak tajomne a potmehúdsy, ako to vedel iba on.

„Ale teraz sa mi už nestratíš!“ slúbil mu Janko Postrácanko. „Nepustím ťa z očí!“

„Hm,“ povedal stratený panák. Nič viac.

A potom ho Janko znova stratil. Hľadal ho, hľadal celé dve hodiny, až ho našiel — v bielizníku. A vedľa neho aj vzácnu zbierku céčiek.

„To je skvelé!“ potešil sa Janko Postrácanko. „Človek hľadá panáka, a nájde okrem neho aj céčka! Ale musím sa mať na pozore, ktovie, či by som ho nabudúce už našiel!“

A prišlo nabudúce — a Janko znova stratil panáka. Už tretí raz! Tentoraz ho hľadal až tri dni! A viete, kde bol? V škatuli na hračky! A vedľa neho nožik od starého otca.

Nuž, stratený panák sa náramne rád strácal. Ale vždy sa, našťastie, našiel. A nenašiel sa iba sám — zakaždým pri ňom ležala nejaká vecička, ktorú Janko Postrácanko kedysi stratil. A tak postupne Janko našiel aj tú zahraničnú známku s farebným papagájom, aj šnúрку od kľúčika a kľúč od bytu, aj písanku a v nej domácu úlohu z malej násobilky, ba aj vrchnák z pera a potom aj celé pero.

Vzápätí sa stratený panák znova stratil. „To nič,“ vravel si spokojne Janko Postrá-

canko. „Veď sa nájde! Doteraz sa vždy našiel.“ A začal ho hľadať.

Hľadal ho deň, dva, tri, hľadal ho týždeň, dva, hľadal ho celý mesiac, ale strateného panáka nikde. A vtedy Janko Postrácanko všetko pochopil.

„Už viem!“ zvolal. „Veď to nebol obyčajný stratený panák. Bol to panák, ktorý pomáha ľuďom pohľadať stratené veci! A pretože som si už všetko našiel, stratil sa mi navždy. Istotne ho nájde zas nejaký Janko Postrácanko, ktorý všetko stráca.“

Máj

JÁN ŠIMONVIČ

Dievčatko si uväzuje mašľu,
krotí vtáčika.
Hľadáš sponku? V rúčke máš ju.
Žmurkne, zabliká.
Či s ňou svieže slnko mája
drobčí po byte?
Čosi pred nami tí dvaja
taja, pozrite.

Do vlások si ako žblnkot
svetla naberie.
To jej slnko zlatou vlnkou
krášli kadere.

Pri okne dá našej slečne
božtek na uško.
Voľačo jej pritom šepne
tíško, tichučko.
Dievča beží, slnko zvýskne.
To je zvítanie!
Či len našej nezbedníčke
ten máj pristane!

Zlomyselný vietor

JÁN ULÍČIANSKY

V jednom meste, hneď pri ceste, postavili domy. Potom vysadili stromy a zaviedli telefóny. Zdalo sa, že je to ulica, ako má byť. Ale nebola. Nemala meno. A do ulice bez mena sa nemôže nikto nastahovať. Iba ak vietor.

„Hm, hm, hm,“ zahmkal predseda mestskej rady. „Každá ulica má nejaké meno. Musíme vymyslieť nejaké aj pre túto!“

„Musíme, musíme!“ prisvedčili ostatní členovia mestskej rady a začali mudrovať.

„Máme ulicu Dlhú i Krátku.“

„Širokú i Úzku.“

„Margarétovej, Konvalinkovej i Snežienkovej.“

„Slávičiu, Škovránkovú i Vrabčiu.“

„Aj Vrabčiu?“ začudoval sa predseda mestskej rady.

„Áno,“ odpovedali ostatní. „Všetky vhodné mená pre ulice sme už vymysleli.“

„Ale ani táto nemôže ostať bez mena!“ povedal rázne predseda mestskej rady, vstal a nasadil si klobúk.

„Kam ideme?“ čudovali sa ostatní.

„Na ulicu bez mena, možno nám tam niečo príde na um.“

„Veru, veru,“ prisvedčili ostatní členovia a pobrali sa na ulicu bez mena. Najprv museli ísť po ulici Dlhej, potom po Krátkej, zabočili na Širokú a Úzku sa dostali na miesto.

„Uf, uf, uf!“ fučal predseda mestskej rady a fučali aj jej členovia, lebo ulica bez mena bola na kopci.

„Sme na mieste!“ povedal predseda mestskej rady, obzeral sa dookola a držal si

klobúk. Aj ostatní členovia mestskej rady sa obzerali a držali si klobúky, aby im ich neodfúkol vietor, ktorý sa preháňal po ulici.

„Nevidím na tejto ulici nič zaujímavé, podľa čoho by sa mohla nazývať.“

„Nič, nič!“ súhlasili aj ostatní. „Nič mimoriadne, nič pozoruhodné.“

„Správne!“ súhlasil predseda. „Požičajte mi pero, musím si to zapísať!“

Všetci členovia mestskej rady naraz siahli do vreciek a všetkým odrazu zleteli klobúky z hláv. Pravdaže, keď si ich odrazu prestali držať!

„Je tu strašný vietor!“ vykričkol ktosi a už aj naháňal svoj klobúk.

„Zlomyselný vietor! Ukradol nám klobúky!“

Nad ulicou poletovali klobúky a po chodníku sa motkala starenka. Len-len že ju vietor neprevrátil. Starenka sa dívala na lietajúce klobúky a pobehujúcich pánov.

„Nečudujte sa, odkedy sa pamätám, volal sa tento kopec Veterník.“

„Naozaj?“ zaradoval sa predseda mestskej rady. „Nazvime teda ulicu — Veterníkovú!“

„Alebo Klobúkovú!“ povedal ktorýsi člen mestskej rady, keď sa díval na poletujúce klobúky.

Ale starenka na to nepovedala nič, lebo na ulici už dávno nebola. Ktovie, či zmizla, či ju odfúkol vietor. Isté je iba to, ulica dostala názov — Veterníková.

Členovia mestskej rady tým pokladali vec za vybavenú.

Ulica mala meno a čoskoro dostala aj prvých obyvateľov, ktorí mali adresu Veterníková číslo jeden až tridsaťtri.

Všetci sa tešili, že bývajú v nových domoch, ale tešili sa iba krátko. Hneď ráno, keď si pán Viktor Vietoris kupoval pri stánku noviny, ukradol mu vietor desať korún,

a kým ich pán Vietoris chytil, vzal mu aj noviny. Vyniesol ich na najbližší strom a čítal si predpoveď počasia:

„Zamračené, časom prehánky, mierny severný vietor.“

„Chachá... mierny!“ chechtal sa vietor. „Uvidíme!“

Vzápätí sa nafúkol, zahvízdal a hodil noviny pána Vietorisa do mláky pod strom. Ale to ešte nebolo všetko!

Na jednom balkóne viseli červené pančuchy. Vietor si ich obliekol, trochu v nich polietal, potom si sadol na elektrické vedenie a rozpustilo hompáľal nohami.

„Moje pančucháče!“ plakala malá Vierka na balkóne. „V čom pôjdem do škôlky?“

Ale vietor sa o to nestaral a odniesol pančucháče kamsi preč.

Nečudujme sa preto, že pred vetrom každý na Veterníkovej ulici zatváral dvere. Vietor skuvíňal pred dverami a zlostil sa:

„Nepustia ma dverami, vojdem oknom!“
Striehol na chvíľu, kým niekto nepovedal:
„Vyvetrajme izbu, ale opatrne, aby nebol prievan!“

Vietor sa celou silou zaprel do okna, pohral sa so záclonami, prevrátil tri kvetináče s muškátmi a vyletel von.

Samozrejme, že pritom rozbil okno. O iné mu ani nešlo...

„Dobre by sa nám tu bývalo, nebyť toho vetra!“ sťažovali sa obyvatelia Veterníkovej ulice, keď stáli v závetrí a čakali na autobus. Vietor sa urazil. Oprel sa celou silou do búdky a odniesol ju o pár metrov ďalej.

„Toto je už priveľa!“ hromžili občania. A to ešte nevedeli, že vietor v ten deň ukradol tri balóny, dva šarkany a jeden lístok na autobus.

„Tu máte mierny severný vietor! Chacha-cha!“ smial sa a hvízdal si po Veterníkovej ulici. Nenechal ležať na zemi jediný papier.

„Veď ja vám tu pozametám!“ zlomyseľne fičal.

Veľmi sa hneval na nové domy a ľudí, ktorí v nich bývali.

Voľakedy sa preháňal po kopci Veterník, teraz musí obchádzať každý dom, preskakať antény a telefónne búdky.

„Nezvyknem si na týchto ľudí!“ hundral si popod nos, keď sa na noc utiahol do veľkej rúry, čo ostala vedľa cesty po stavbároch.

„Nezvykneme si na tento vietor!“ hovorili ľudia, keď sa na noc utiahli do svojich bytov a dobre pozatvárali okná i dvere.

Jedného jarného slnečného dňa išiel po Veterníkovej ulici pán predseda mestskej rady a hútal si:

„Veď tu už vôbec nefúka, mali by sme zmeniť názov ulice!“

Oproti cupitala starinka s košíkom fialiek, potmehúdsy sa usmievala a z ničoho nič povedala:

„Len počkajte do jesene!“

Rozprávky štrbavej opičky

JANA ŠRÁMKOVÁ

Kam sa odšťahovali

drozdíky

Gabika nie a nie zaspáť. Ocko s mamou už asi dávno spia. Obaja boli takí unavení, že Gabike nevládali ani povedať rozprávku na dobrú noc. Zakaždým sú takto unavení, keď sa v nedeľu vrátia domov z chaty. Kto nemá chatu ani záhradu a auto, ten sa má oveľa lepšie. Môže

chodiť na výlety do chránenej krajiny a tá je najkrajšia na svete. Števo Buchta ta chodí skoro každú nedeľu s celou rodinou. Gabika to vie odvtedy, ako sa Ondřík Záruba v škôlke vystatoval, kde už všade boli autom.

„Čo keď ste boli v Juhoslávii, ale v chránenej krajine ste istotne autom neboli!“ povedal mu Števo. „Ani by vás ta nepustili. Pretože do chránenej krajiny motorky a autá chodiť nesmú. Tatko nám to prečítal z tabule na kraji cesty. My ta chodievame na bicykloch skoro každú nedeľu, lebo taká krásna krajina nie je nikde na svete! Ak neveríš, opýtaj sa môjho tatka.“

Ani Gabika ešte nikdy v chránenej krajine nebola. Veď ako by ta mohla ísť, keď nemajú bicykle, iba auto? Ocko ich v ňom každú nedeľu odvezie na chatu. A to nie je nijaký naozajstný výlet, i keď je tam záhrada. Vlastne až

dve záhradky. Jedna zeleninová za chatou a okrasná pred chatou. Lenže ani v jednej mama s ockom nedovolia Gabike niečo robiť. Iba prechádzať sa môže, ale opatrne, aby niečo nepošliapala. Ani dnes jej mamička nedovolila plieť zeleninové hriadky.

„Najskôr musíš narásť a naučiť sa robiť všetko presne ako ja. Ocko sa to doteraz poriadne nenaučil, zasa po ňom budem musieť všetky hriadky opravovať.“

Možno preto býva mamička tak často unavená, lebo musí stále niečo opravovať. V škole riadky a v záhrade hriadky. Potom chcela Gabika ockovi pomá-

hať kosiť trávnik, on jej však povedal, že je na takú robotu ešte primalá.

„Radšej si sadni na hojdačku a poukazuj Šašinke kvietky na mamičkinej skalke.“

Gabika si teda sadla na hojdačku, ale iba preto, že odtiaľ dovidela na tuju, kde bolo drozdie hniezdo. Minulú nedeľu v ňom ešte boli štyri malé drozdíky a Gabika na vlastné oči videla, ako ich mama drozdica krmila. Také boli malilinké, že im z hniezda vykukovali iba otvorené zobáčiky. Gabika ich chcela ukázať aj Šašinke, no dnes už drozdíky v hniezde neboli.

„Asi im bolo v hniezdočku tesno, preto sa presťahovali do nejakého väčšieho v inej záhrade,“ povedal ocko. „Aj my sme

nemali pierka?“ čudovala sa Gabika. „Veď si sám povedal, že sa naučia lietať, až keď im na krídelkách narastú pierka.“

„Dozaista ich mama drozdica poodnášala do nového hniezda na chrbte,“ usmieval sa ocko figliarsky. „Ja som teba tiež nosieval na chrbte, keď si ešte dobre nevedela chodiť. Len sa neboj, drozdíkom sa nič zlé nestalo, mne môžeš veriť!“

Gabika ockovi verila, ale aj tak sa bála, či drozdíky nezožrala strakatá mačka, o ktorej hovoril ujo Rudo zo susednej záhrady. Gabika vtedy bola v chate napíť sa vody a cez otvorené okno počula, ako mamičke povedal, že včera videl obšmietat sa okolo tuje cudziu mačku.

„Tá strakatá pahltica má už veľa vtáčikov na svedomí! Niekto by jej mal poriadne vyprášiť kožuch, aby sa to odnaučila!“

Keby mali v záhrade strážcu, ako má starká, tak by sa k nim nijaká mačka neopovážila ani vkročiť. Lenže mame sa taký strážca nepáči. Aj to starkej povedala:

„Záhradu máte peknú, iba ten trpaslík vám ju špatí.“

To však nie je pravda. Gabike sa náhodou starkin trpaslík páči. Oblečený má červený kabátik, modré nohavice a na hlave zelenú čiapku. A vôbec starkinu záhradu nešpatí, ale stráži. Starká to prezradila iba Gabike, aj jej sľúbila, že si ho navždy nechá.

„Pravdaže si ho nechám, veď je to môj ochranca. Už dvadsať rokov mi vo dne v noci trpezlivo stráži záhradku, a ešte sa nikdy ani slovíčkom nepostažoval. Za takú vernú službu by si veru

nezaslúžil, aby som ho vyhnala len preto, že sa niekomu nepáči.“

Keď sa mame trpaslík nepáčil, mala si to iba myslieť, a nie to starkej hovoriť. Ani Gabike sa nepáči, ako sa volajú kvety na maminej skalke, no ešte nikdy jej to nepovedala. Jeden sa volá pinus mugo a druhý kotyledon.

Aj ostatné kvety na maminej skalke majú rovnako škaredé mená. V starkinej záhradke majú všetky kvietky pekné mená, čo sa dajú ľahko zapamätať. Rastú jej tam tulipány, narcisky, prvosienky, konvalinky, ruže aj zvončeky. Keby sa tak Gabike podarilo ocka s mamou prehovoriť, aby išli na budúcu nedeľu za starkou do Cífera! A možno sa jej to aj podarí, ak ich začne presviedčať hneď zajtra ráno. Teraz už bude spať. Vlastne až o chvíľu, keď Šašinke porozpráva rozprávku

O siedmich trpezlíčkoch

Bola raz jedna starká a tá mala veľmi pekného trpaslíka, ktorý jej vo dne v noci trpezlivo strážil záhradku. Bol to vlastne trpezlíček. Dakedy bolo trpezlíčkovi strašne smutno, ale nikdy sa ani slovíčkom nepostažoval, len aby sa starká netrápila. Ona nevedela, že trpezlíček má ešte šiestich bratov, a práve za nimi mu bývalo smutno. Jeho bračekovia sa tiež volali trpezlíčkovia, pretože trpezlivo strážili najkrajšiu krajinu na svete. Stále mali veľa roboty a nemohli prísť svojho brata navštíviť. Dávali pozor, aby do najkrajšej krajiny nechodili autá a všelijaké motorky, čo

cez výfuky vypúšťajú čierny dym. Od neho by najkrajšia krajina raz-dva oškaredela, a kam by potom chodili na výlety všetci Buchtovci a ostatní ľudia na bicykloch?

Raz sa trpezlíček svojich bračekov predsa len dočkal. Prišli za ním v sobotu skoro ráno. Vtedy ešte ľudia nechodia na výlety, lebo musia nakupovať, upratovať a variť. Nemuseli teda najkrajšiu krajinu strážiť a mohli prísť navštíviť svojho brata. Pekne sa s ním pohovárali a on ich poprosil, aby sa cestou naspäť zastavili v záhradke, kam chodieval v nedeľu Gabika.

„Gabikinej mamičke sa trpezlíčkovia nepáčia, preto záhradku nikto nestráži. Aspoň na chvíľku ju postrážte, aby malé drozdíky nezožrala nejaká pahltná mačka!“

Bratia mu to sľúbili a naozaj sa v záhradke zastavili. A dobre urobili! Akurát sa tam okolo tuje obšmietala strakatá mačka a brúsila si zuby na drozdíky.

„Aká si ty pekná mačička!“ prihovorili sa jej trpezlíčkovia. Len škoda, že si taká strakatá. Ak chceš, my ti troška vyprášime kožuch, potom budeš oveľa krajšia.“

„Potom už nebudem strakatá, naozaj nie?“ vypytovala sa pahltica zvedavo.

„Pravdaže nie!“ krútili trpezlíčkovia hlavami. „Budeš mať kožuštek bielučký ako najbelší sneh!“

„A všetky mačky si budú myslieť, že som Snehulienka!“ tešila sa pahltica. „Aj mi budú všetky závidieť, lebo budem najkrajšia!“

Už sa toho nevedela dočkať a sama začala trpezlíčkov prosiť, aby jej čím skôr vyprášili kožuch. Asi si myslela, že to prášenie vôbec nebude bolieť, lenže bolo.

„Radšej budem strakatá, len ma už prestaňte prášiť!“ mraučala prosebne, ale oni neprestali.

Prášili jej kožuch dovtedy, kým im nesľúbila, že sa už nikdy nijakého vtáčika ani len nedotkne. Potom ju pustili a strakatá pahltica fujazdila preč, čo jej sily stačili. Trpezlíčkovia jej však neverili.

„Čo ak sa vráti, keď my tu už nebudeme, a drozdíky zožerie? Lepšie bude, ak ich vezmeme do našej krajiny. Tam sa nijaká mačka neopováži ani len vkročiť, veď ju vo dne v noci strážime.“

Odvtedy malé drozdíky bývali v chránenej krajine. Každý deň zjedia všetko, čo im mama drozdica prinesie. Chcú čím skôr narásť a vrátiť sa do záhrady, kam chodievala v nedeľu aj Gabika.

(Pokračovanie)

sa s mamičkou presťahovali do väčšieho bytu, keď si sa nám narodila, aby sme mali viac miesta.“

„Ako mohli odletieť, keď ešte

Pri Dunaji, pri Vltave

JÁN NAVRÁTIL

Most SNP

Uzol zľava, uzol sprava,
nad Dunajom pevný steh.
Vyšil som ti, Bratislava,
cestu na tvoj druhý breh.

Keď sa dívaš k mojej veži,
stáby veky postáli.
Zrazu čuješ na nábreží
partizánske chorály.

Banská Bystrica

Pozeral som z brehu dŕ Hrona,
a vtom zbadám perlu Pohronia.
Zostal som stáť ako očarený.
Vari vyšla z bielej hronskej peny?

„Ani z peny, ani z hronskej vody,“
kývali mi Bystričania z loďky.
„Perla sa ti sama nenarodí.
Naše ruky, to sú perlorodky.“

Bratislavský rybár

Poznám jednu krásavicu
pri Dunaji.
Chytávam ju na udicu
ako v báji.

Na hlave má korunku
so štvorlístkom veží.
Na slnku i v úplnku
svieti na nábreží.

Prikrádam sa ako tieň,
moja pôvabná!
Aj dnes ako každý deň
chytí ona mňa.

Vloží si ma do sietí
ako uzlíček,
ponúka mi palety
svojich uličiek.

Záleží len pramálo,
kto z nás zvíťazí,
keď nás vedno zviazalo
tisíc reťazí.

Pozdrav z Lidíc

V našom meste máme veľa ruží.
Jedny zblízka, iné zo zámoria.
Každá ruža v mieri kvitnúť túži,
tak sa spolu ľahko dohovoria.

Šepkajú si slová do okvetí,
píšu si ich na voňavý peľ:
„Mier pre ruže, vtáky, včely, deti...“
Len aby im každý rozumel.

Pieseň Váhu

Na Považí dobre bývať,
chodia ku mne lúky píjať,
pozná ma tam celý kraj.

Chodia ku mne píjať srnky,
naplním im srnčie hrnky
bohato až po okraj.

Na Považí každé ráno
stretám svojich Považanov,
samý priateľ, druh a brat.

Ten mi vyznal v básni lásku,
druhý zvečnil na obrázku,
tretí postavil mi hrad.

Nevymením za Považie
ani zlaté morské pláže,
neláka ma premena.

Považania si ma strážia.
Čo by som bol bez Považia?
Iba voda bez mena.

Pri Vltave

Z pražských veží
stále sneží.

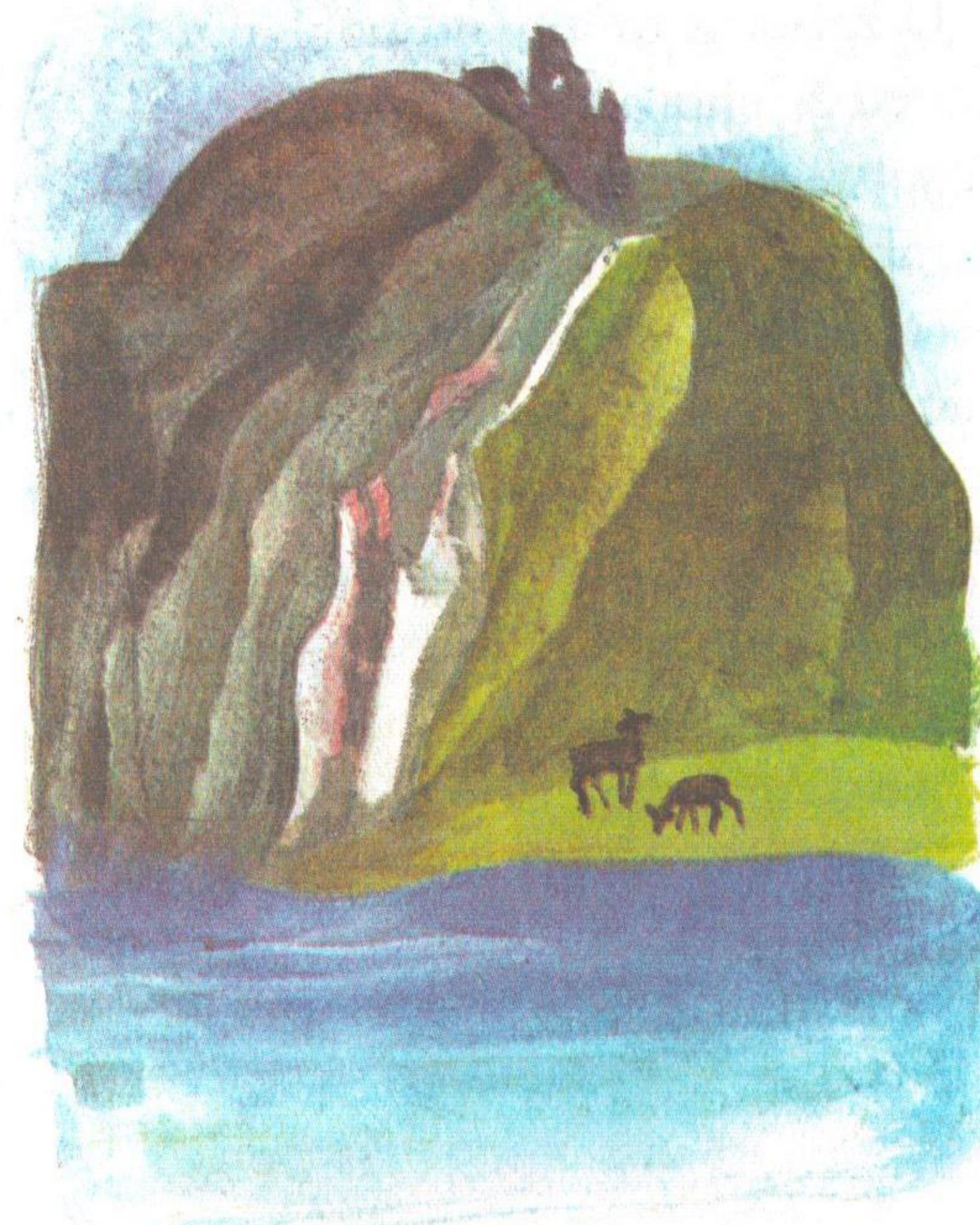
To sú čajky nad Vltavou.

Obdivujú akvarely
obrátené dolu hlavou.

Domy, schody, mosty,
pražských hostí,
ba aj portrét
mojej maličkosti.

„Nerozvlň ho, biela labuť,
nemáš na to nárok!“

Prídem si svoj obraz pozrieť
do Prahy aj na rok.“

Nemožná rozprávka o chránenom Kvakovi

RUDOLF ČECHURA

To je všade plno rečí, aké je vzdelanie užitočné a prospešné a kdesi-čosi. Ale v skutočnosti? Už len napríklad znalosť čítania a písania môže človeku narobiť kdejakú nepríjemnosť. Keby si nepoznal písmenká, ani by ti neprišlo na um prečítať si napríklad túto nemožnú rozprávku.

Oveľa ťažšie následky môže mať znalosť čítania pre nečloveka, ako sa ukázalo na príklade žabiaka Kvaka. Od tých čias, čo ho vrbová halúzka šibla po hlave, vravelo sa o ňom, že mu šibe. Vraveli to síce hlúpe žaby, ale mysliacemu človeku je jasné, že Kvak musel byť trocha šibnutý už skôr, pretože čo by rozumný žabiak hľadal pod vrbou. Nebudeme sa však hádať, odkedy Kvakovi šibe, ale presvedčme sa radšej o tom, že je naozaj šibnutý. Jedného krásneho dňa si totiž sadol na kameň pred školou a chcel sa opaľovať. Učiteľ ho odtiaľ zobral a doniesol do triedy ako názornú pomôcku.

Z dlhého pobytu na slnku možno dostal úpal, z dlhodobého pobytu v škole zasa iné choroby. Kvak žil v škole tak dlho, že sa naučil čítať. U žabiaka to možno pokladať za chorobu — pretože choroba je niečo, čo nie je normálne. A sotva sa niekto opováži tvrdiť, že je normálne, aby obojživelník vedel čítať.

Žabiakovi chorému z čítania nenapadlo, pravdaže, nič lepšie ako prečítať si noviny — a tam sa na nešťastie dozvedel, že všetky žaby sú u nás ~~zákonom~~ chránené. Toto poznanie potom urobilo z neho spoločensky veľmi nebezpečného tvora.

Začal tým, že na najrušnejšej mestskej ulici náročky obchádzal vyznačený prechod. Každého iného by zrazilo auto alebo by dostal pokutu. Možno oboje. Žabiakovi sa však nestalo nič. Mal neľudské šťastie.

Tri centimetre za chrbtom mu zastavilo auto. Vodič, od zlosti celý roztrasený, vybehol a chystal sa Kvakovi aspoň riadne vynaďať. Žabiak sa však dôstojne obrátil a povedal: „Len pomaly, pomaly, pán vodič, ja som zákonom chránený!“

Vodiča museli kriesiť, čo, prirodzene, spôsobilo dopravnú kalamitu. A myslíte, že Kvak zmúdreľ? Omyl! Pri rozsvietenej zelenej iba netrpezlivo prešľapoval a čakal, kým sa rozsvieti červená. Potom seabedome vkročil do križovatky.

Strážca dopravného poriadku sa rozbehol za ním s pokutovým blokom, ale žabiak sa na neho len pozrel a významne si odkašlal. Vtom si muž zákona uvedomil, že nečlovek pred ním je zákonom chránený. Schoval preto pokutový blok do ľavého vrečka, žabiaka do pravého a odniesol ho do bezpečia. Čiže do mestského parku, kde bolo dosť vody i múch, čo je pre žabu vhodnejšie než autá a výfukové výpary.

Polovzdelanec Kvak však neprestal provokovať ani v parku. Prekážal v jazde kolobežkám, motal sa na piesku, kde svojvoľne kazil deťom koláče a hrady, strašil malé psíky, ktoré sa bleskovo vyšplhali po vodidle do pánovho vrečka. Nedbal na dohovárania ani vyhrážky a na každého hneď naduto pokrikoval:

„Len sa opováž na mňa siahnuť, ja som zákonom chránený!“

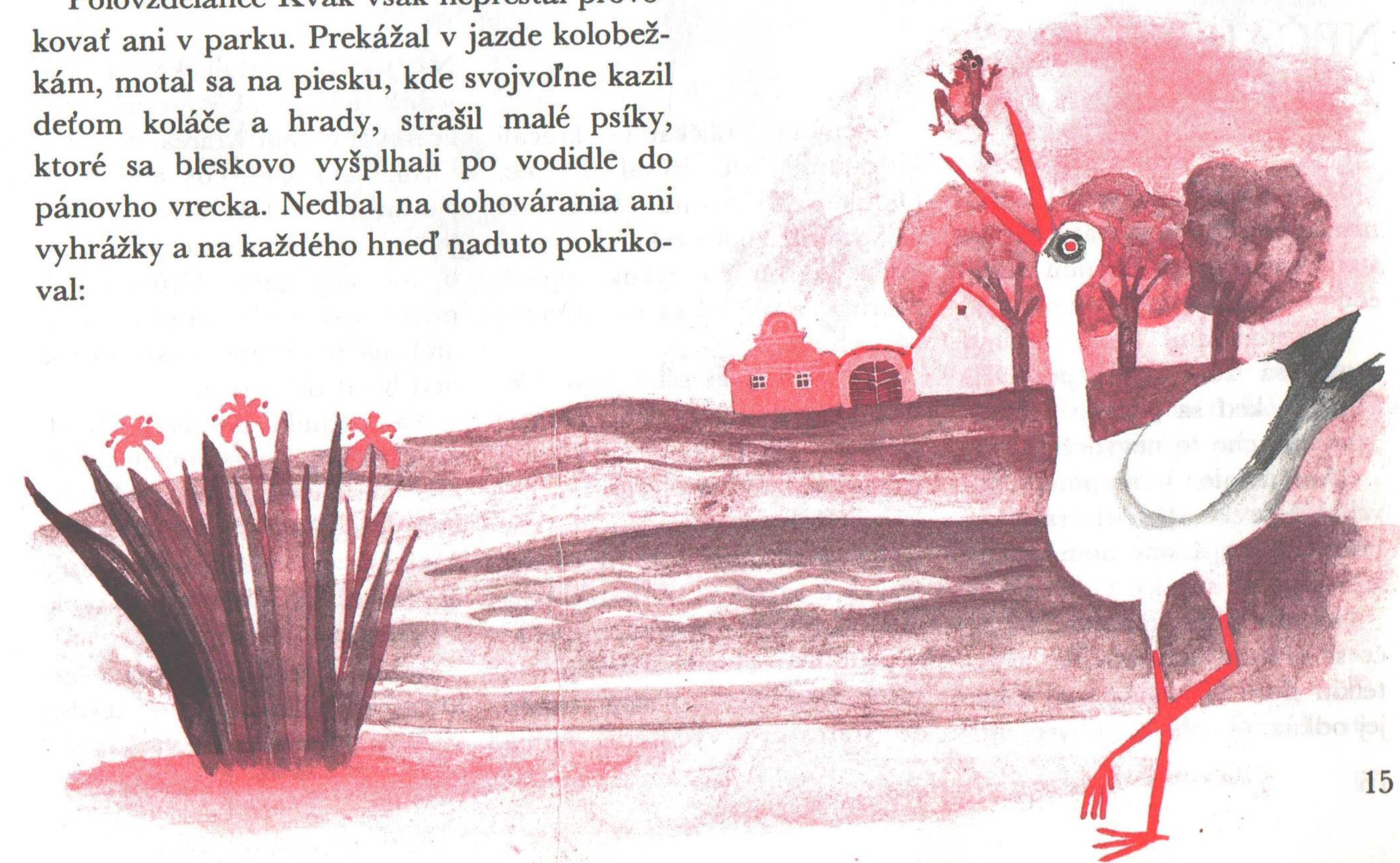
A naozaj — nikto naň nesiahol. Iba jeden majiteľ minipsa hodil po ňom zlostne noviny, a potom sa nevedel vynačudovať, keď žabiak v nich začal listovať. Okrem iného dočítal sa v nich aj to, že najväčším nepriateľom žiab nie sú ľudia, ale bociany.

„Veď ja im ukážem!“ rozčúlil sa Kvak a hneď sa vydal hľadať bociany. Pravdaže — ako to už v prírode býva — skôr našiel bocian žabiaka.

„Ako si to predstavuješ, ubližovať žabám!“ oboril sa Kvak na bociana. „Vari nevieš, ty tupec, že žaby, mloky a jašteričky sú pod ochranou zákona? No, čo na to povieš?“

Bocian nepovedal nič. Iba vzal Kvaka do zobáka, pekne si ho nadhodil a zhltol. Napokon bocian si to môže dovoliť — je predsa tiež chránený. Ibaže našťastie o tom nevie.

Prel. VIERA LORENCOVÁ

Tajomstvo železného náramku

PAVEL DVOŘÁK

Stalo sa v predchádzajúcich kapitolách:

Marek objavil keltský námožný kruh a pri ňom ľudskú lebku. Spolu s kamarátkou Simonou začali pátrať po záhade neznámeho mŕtveho. Neboli však sami. Markov sused, muž s ochrnutými nohami, odhalil ich tajomstvo, sledoval ich a vyhrážal sa. Deti sa v strachu zverili učiteľke. Tá si vzala nález k sebe a sľúbila im pomoc. Deti odcestovali do tábora. Po návrate sa majú dozvedieť výsledok učiteľkinho zásahu.

NEČAKANÉ ZVÍTANIE

Vlak, ktorý deti viezol z pionierskeho tábora, zastal niekoľko sto metrov pred hlavnou stanicou.

Červená! Stoj!

„Ja sa zbláznim,“ povedala Simona, keď sa pozrela z okna. „Jednoducho to nevydržím.“

„Ani ja nie. Vystúpme,“ navrhol Marek. „Prebehneme cez Horský park a sme doma rýchlejšie ako zo stanice.“

Netreba vari zdôrazňovať, že čo sa týka zvedavosti, šlo o učiteľkin sľub. U Marka mal čakať jej odkaz.

Bočnými uličkami kráčali k domu, kde býval Marek. Okľukou ho trochu obišli, nuž sa vynorili zhora od Červeného kríža. A len čo vykukli spoza zákruty, naskytl sa im nečakaný pohľad.

Záhrada bola plná ľudí. Celých aj polovičných, lebo niektorí stáli v jamách a nad terén im trčali iba hlavy a plecía. Ba nielen celých a polovičných, ale — to sa ukázalo vzápätí — tiež živých a mŕtvych. Záhrada bola pretatá hlbokou priekopou, zdala sa tak trochu ako zákop. Na jednom mieste sa zákop rozšíril do starostlivo vyčistenej jamy.

Na jej dne ležali kostry. Nie jedna lebka, akú našiel pred krátkym časom Marek, celý cintorín. Čata kostlivcov, ale nestrašili ani z desatiny toľko ako ten jediný. Nielen preto, že nebola búrka ani tma. Hrôzostrašné miesto sa zmenilo na pracovisko, archeologické pracovisko, ako sa deti hneď dozvedeli.

Na chodníku postávali náhodní zvedavci, okoloidúci chodci a priamo v záhrade rodičia Simony aj Marka, učiteľka, ba dokonca aj podozrivý sused opretý o svoje barly. A spolu s nimi neznámy muž.

„Aha, tam sú,“ zvolala Markova mama. „Prišli z druhej strany, mohli sme ich vyčkávať,“

a hneď im aj pobešla v ústrety, aby si Marka vyobjímala.

Ale prvá aj tak neprišla. Predbehol ju Hary. Oňuchával práve egrešový krík, či mu ho azda nepoznačil nejaký votrelec, keď zbadal pána. Rozletel sa ako šialený. Vedel, že skákať a špiniť labami nesmie, preto si osvojil

komický zvyk. Otočil sa chrbtom a tak nadsakoval, vyčkávajúc, kedy si ho chlapec prichytí a pritúli. Lenže v náručí nevydržal a vrhol sa na Dunča, až ho prevalil, a kým sa malý psík dal do odstrašujúceho brechotu, už strkal do Simony a zasa do Marka.

Nedal sa utíšiť.

„Nuž, ako som dodržala slovo?“ spýtala sa učiteľka, keď sa k slovu konečne dostali aj ľudia.

A mama, ktorá najlepšie vycítila ich rozpaky, povedala:

„Vykonali ste úžasný čin. Sme na vás všetci veľmi pyšní.“

A aj neznámy im podošiel v ústrety a podal ruku:

„Podaril sa vám skvelý nález. Gratulujem a ďakujem menom nás všetkých.“

„Veru, aj mojím,“ povedal nečakane kľavý sused a zatváril sa trochu previnilo. „Veľmi som vám krivdil. Myslel som, že ste

chuligánska banda, a vy ste zatiaľ urobili historický objav.“

A keďže deti sa ešte netvárali veľmi múdro, ujal sa slova otec.

„Tento muž,“ ukázal na neznámeho, „je archeológ. Váš nánožný kruh totiž rozkrútil udalosti, ale rozprávajte vy!“ prepustil slovo archeológovi.

„Keď som sa dozvedel o vašom náleze, dal som tu vykopať sondu,“ povedal archeológ a ukázal na zákop. „A mal som šťastie. Narazil som na tri hroby, nepochybne keltské. Vy a váš otec ste zachránili keltské pohrebisko. Váš otec tým, že dokázal prerušiť prácu bagra, lebo ten by ho bol zničil, a vy, že ste našli pamiatku, ktorá viedla k jeho

odkrytiu. A nie je to obyčajný objav, ale kľúčový, vyriešili ste záhadu storočia...“

A pretože deti ešte stále veľa nepochopili, pokračoval:

„Podťe, ukážem vám mesto, ktoré ste objavili.“

„Ideme aj my,“ vyhlásil Markov otec. „Nech sa poučíme.“

Archeológ ich zaviedol k terénomu autu, ktoré stálo pri chodníku, všetkých naložil a vyštartoval hore kopcom. Ešte počas jazdy sa dal do vysvetľovania.

„Že Kelti žili na Slovensku, to už ste sa učili aj v škole, a rovnako aj to, že neboli nijakí zaostalci, ale zruční remeselníci, usilovní roľníci a rozvážni obchodníci, že mali svojich vládcov a kňazov, ale ničो nám stále chýbalo: oppidá, keltské mestá. Boli na západ i na juh od Slovenska,

v Nemecku, Čechách, Rakúsku, a u nás ani jediné. Vedeli sme, že chyba je v nás, že sme zle hľadali, naši Kelti celkom určite neboli hlúpejší alebo zaostalejší.“

Rozvážne vybral zákrutu, vyhol sa jame v ceste a pokračoval:

„Najmä Bratislava bola podozrivá. Našli sa tu zvyšky keltských domov, zrúcaniny akéhosi paláca, celé poklady mincí s najstarším písmom na našom území, ohniská, lekárske nástroje, zrkadlá, šperky, sklo, hrnčiarska dielňa, sekery, motyky, státisíce črepov, chýbali nám však dve základné veci: hradby, lebo tie musí oppidum bezpodmienečne mať, a sami Kelti. Ak by na území Bratislavy stálo keltské mesto, žili by v ňom vari tisícky obyvateľov, a my sme nenašli ani jediného, ani jedinú preukázateľne keltskú kostičku. Predstavte si tú záhadu! Kde sa podeli? Ako presvedčiť svet, že aj na Slovensku máme naozajstné oppidum, keď sme nemali ich obyvateľov. A už ich máme. Vy ste ich objavili... Určite ste neboli prví, ale všetci ostatní svoj objav zatajili, niektorí nevedeli, čo našli, a iní si azda mysleli, že z keltských pamiatok zbohatnú, lebo aj to si myslí veľa ľudí, že archeologické objavy stoja milióny...“

Ešte šťastie, že auto práve naskočilo na akosi hrboli a ten pretrhol niť archeológovho prejavu, ktorý už začal deti unavovať.

(Pokračovanie)

ILUSTRUJE JÁN DRESSLER

Erika bola čoraz väčšmi presvedčená, že v ich byte je neviditeľný človek. Najprv to spozorovala v kúpeľni. Belasá špongia, ktorá doteraz ležala na poličke ako kúsok vypršaného neba, odrazu dýchala. Biele parníky na kachličkách sa sotva badateľne plavili vo vodnej pare a skrývali sa v kúpeľovej pene. A za froté osuškou na vešiaku akoby ktosi stál a štekľil rybie brušká drobnými prstami.

„Doteraz to tak nebolo,“ usúdila Erika a vytrvalo pozorovala premeny celého bytu.

Erika myslela na neviditeľného človeka ešte aj v škôlke. Potom sa náhlila domov, nakúkala do tanierov a do perín a stále dúfala, že jedného dňa neviditeľného človeka stretne. Nie, vôbec sa nebude báť, pretože všetko, čo neviditeľný človek robí, sa jej páči.

Bolo to v stredu večer. Z oblohy sa lial dážď a v celom byte odrazu zhasla elektrina.

Erika vyzrela oknom, ale vo všetkých domoch na ulici bolo tma. Popamäti vyšla z detskej izby a cupitala za mamou do veľkej manželskej postele, kde vankúše voňajú materi-

Neviditeľný človek

DANA PODRACKÁ

nou dúškou a na budíku fosforeskujú hviezdíčky.

Mama ležala pod prikrývkou a krásne voňala. Erika sa k nej pritúlila, a pretože bola v celom dome tma, prezradila jej svoje tajomstvo:

„Mami, u nás v byte je neviditeľný človek.“

„To je pravda,“ povedala mama.

„Ty o ňom vieš?“ vyhrklo z Eriky.

„Pravdaže,“ povedala mama usmievaným hlasom. „Budeme mať dieťaťko,“ zašepkala pomaly, zdôrazňujúc každú slabiku, a potom si Erikinu lupeňovú dlaň položila na brucho.

Erika pocítila vyčnievajúci kopček.

„Vo vnútri je neviditeľný človek?“

„Áno.“

„On sa tmy nebojí?“

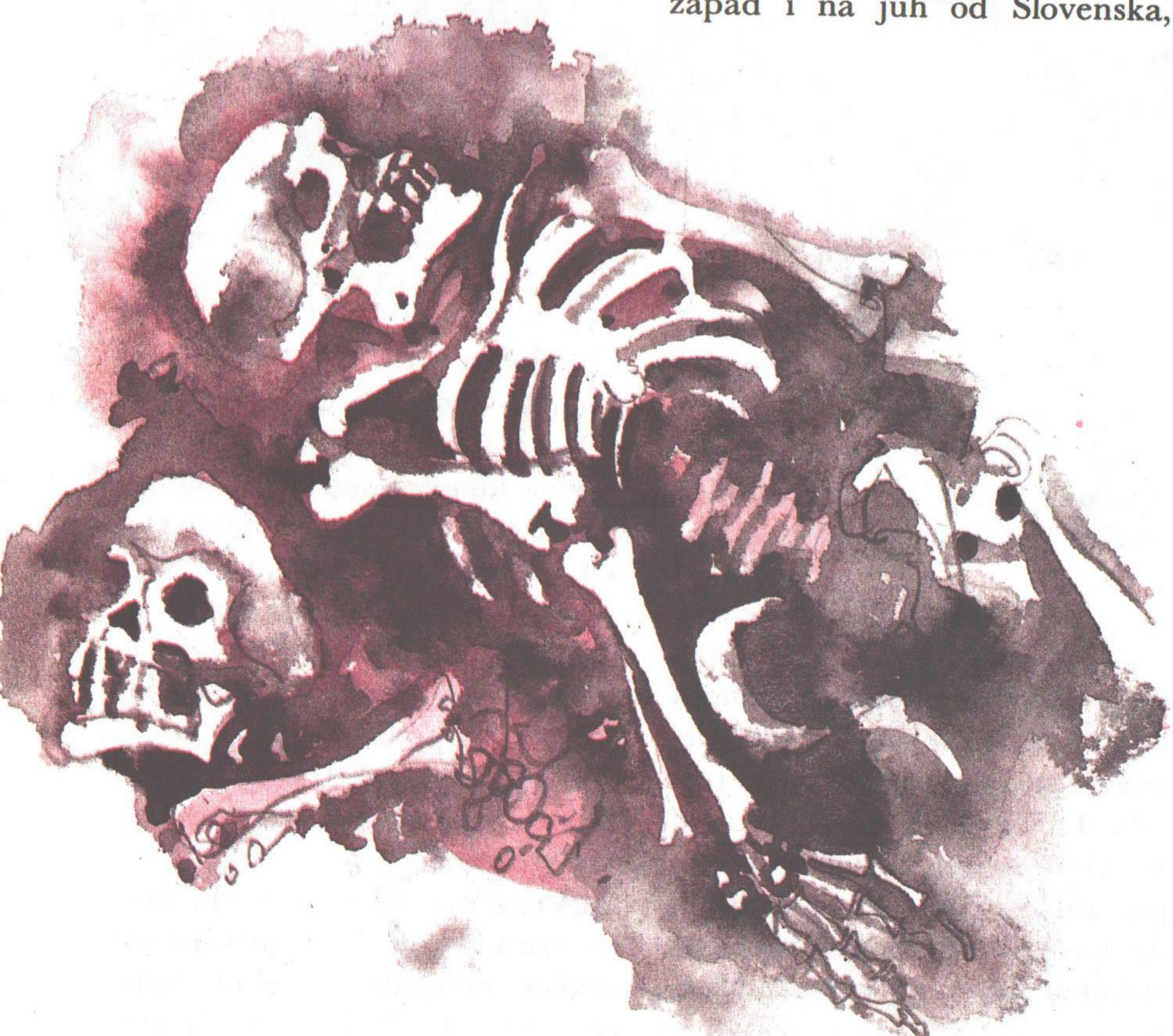
„Asi nie. Veď je s nami.“

„A kedy ho uvidíme?“

„O dva mesiace. Už si zvedavá?“

„Veľmi,“ povedala Erika, ešte väčšmi sa privinula k mame a spokojne zaspávala. Cítila, ako sa jej pod rukou pohol neviditeľný človek. Podával jej ruku a niekam ju volal.

Erika vošla do vody a plávala ďaleko od brehu. Potom sa ponorila, pod hladinou

otvorila oči a zamierila ku dnu. V hlbine uvidela neviditeľného človeka. Vznášal sa v priesvitnej guli, ktorá bola presvetlená vlásočnicami svetla. Z pupka mu viedla nad hladinu ružovkastá rúročka, ktorou prúdila medová voda.

Hoci bol trochu iný ako Erika, bol krásny.

„Ukážem ti môj svet,“ povedal.

„Veľmi ho chcem vidieť,“ ponáhľala sa s odpoveďou Erika. „Vieš, kto som?“

„Ty si moja sestra.“

„A ty si môj brat.“

Potom sa spolu plavili hlbinou. Prešli popri vápnikových skalách, z ktorých neviditeľný človek zobral trochu zásob, aby na ceste nezoslabil. V podivuhodných domoch, ktoré sa podobali na čerstvé biele pirohy, sa ustavične navštevovali slečny bielkoviny. Krúžili okolo seba a prejavovali si veľkú úctu a priazeň. A najväčší ruch bol v dvoch špirálovitých budovách pošty. Drnčali tam telefóny, odosielali sa telegramy a telexy, potrubnou poštou sa premiestňovali dôležité, zašifrované informácie. Erikin brat dostal práve avízo, aby sa zastavil pri vitamínovom stánku.

„Trochu si odpočinieme,“ povedal.

„Dobre,“ povedala Erika.

„Aký je svet, na ktorý prídem?“

„Veľký a krásny. A možno aj taký moderný ako ten tvoj.“

„Čo je tam?“

„Všetko.“

„Aké je všetko?“

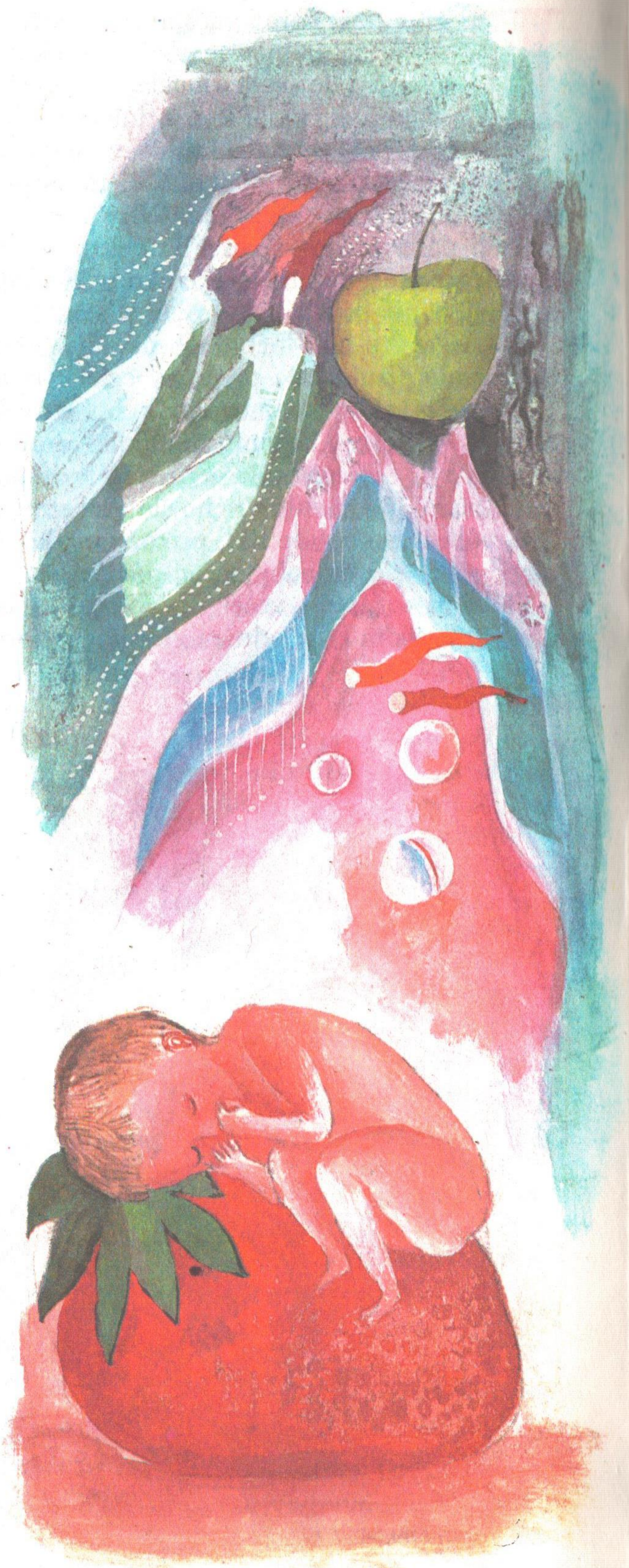
„O dva mesiace uvidíš.“

„Uhm,“ povedal Erikin brat. Potom sa uložil na fantastickú jahodu a zaspal.

Keď sa ráno Erika zobudila, mama už bola v práci. Na stole rozvoniaval jahodový koláč. Erika ho rýchlo zjedla a ešte sa na chvíľku zadívala do chladničky. Boli tam vápnikové hory vo vajčkách, vitamínový košík s ovocím, slečny bielkoviny sa kúpali v džbáne s mliekom.

Ale potom už naozaj musela ísť.

Keď bežala popri pošte, videla tam krásnu ženu s kočíkom.

Vodník

JAROSLAV SEIFERT

Rozprávam tíško, moja milá
dcérka už mala dávno spať.
— Raz po vodníka prišla víla.
Hybaj ty s nami tancovať!

— Tancovať? Áno, tancovať!

Na víbe sedel, dutá bola!
pobaľkával si v pohode,
a keď pľul, veľké, tiché kolá
rozvlnili sa po vode.

— Po vode? Áno, po vode!

Tancovať nešiel, čuší v sede,
fajka mu čmudí, vystrája.
Víla bez múdrej odpovede
odišla sama do hája.

— Do hája? Áno, do hája!

Prekĺznuť chcel som vedľa splavu,
vodník ma zbadal tentoraz.
Čľup do vody, vystrčil hlavu,
až po chrbte mi behal mráz.

— Behal mráz? Áno, behal mráz!

Pýta sa: — Majstra Ladu poznáš? —
Vravím, že áno, mám ho rád.
Vraj sa mám spýtať, kedy ho zas
pán maliar príde maľovať.

— Maľovať? Áno, maľovať!

Viečka máš ťažké, olovené,
dobre sa zakuc, nech už spíš.
Víly už šantia v bielej pene,
keď zaspíš, hneď ich uvidíš.

— Uvidím? Áno, uvidíš.

Prel. ŠTEFAN MORAVČÍK

O dvoch jablaniach

CHORVÁTSKA ROZPRÁVKA

Bol raz mládenec, ktorý šiel do služby k jednému gazdovi. Slúžil uňho celé tri roky, no zrazu nech ho len gazda vyplatí.

Gazda priniesol peniaze; v jednej hrsti držal tri grajciare, v druhej sto zlatiek a vraví:

„Čo si vyberieš: tie tri grajciare, za ktoré ti budem blahorečiť, alebo sto dukátov, pre ktoré ťa budem preklínať?“

Sluha sa zadumal a rozhodol:

„Daj mi tri grajciare a spomínaj na mňa v dobrom.“

Dal mu teda gazda tri grajciare, za každý rok jeden, sluha vzal do ruky palicu, cez plece prehodil kapsu a šiel. Po chvíli putovania zbadal v poli koniarov, ako mlátia jedného hada.

„Nezahubte ho,“ povedal im, „dám vám zaňho grajciar.“

Sluha hada vyslobodil a ten akoby ho viedol, stále šiel pred ním. Naraz ho zbadali pastieri a tiež sa naňho vrhli.

„Nechajte ho na pokoji,“ znovu sa ohlásil sluha, „dám vám zaňho grajciar.“

A had šiel ďalej ako predtým. Po čase ho zbadali valasi a len zabiť a zabiť. Lenže mládenec ho

vykúpil aj po tretí raz a znova kráčal za ním. Tak sa dostal do akejsi hory, keď naraz začuje syčanie, čo znelo ako ľudský hlas.

„Pomaly, priateľ, veď ideme spolu!“

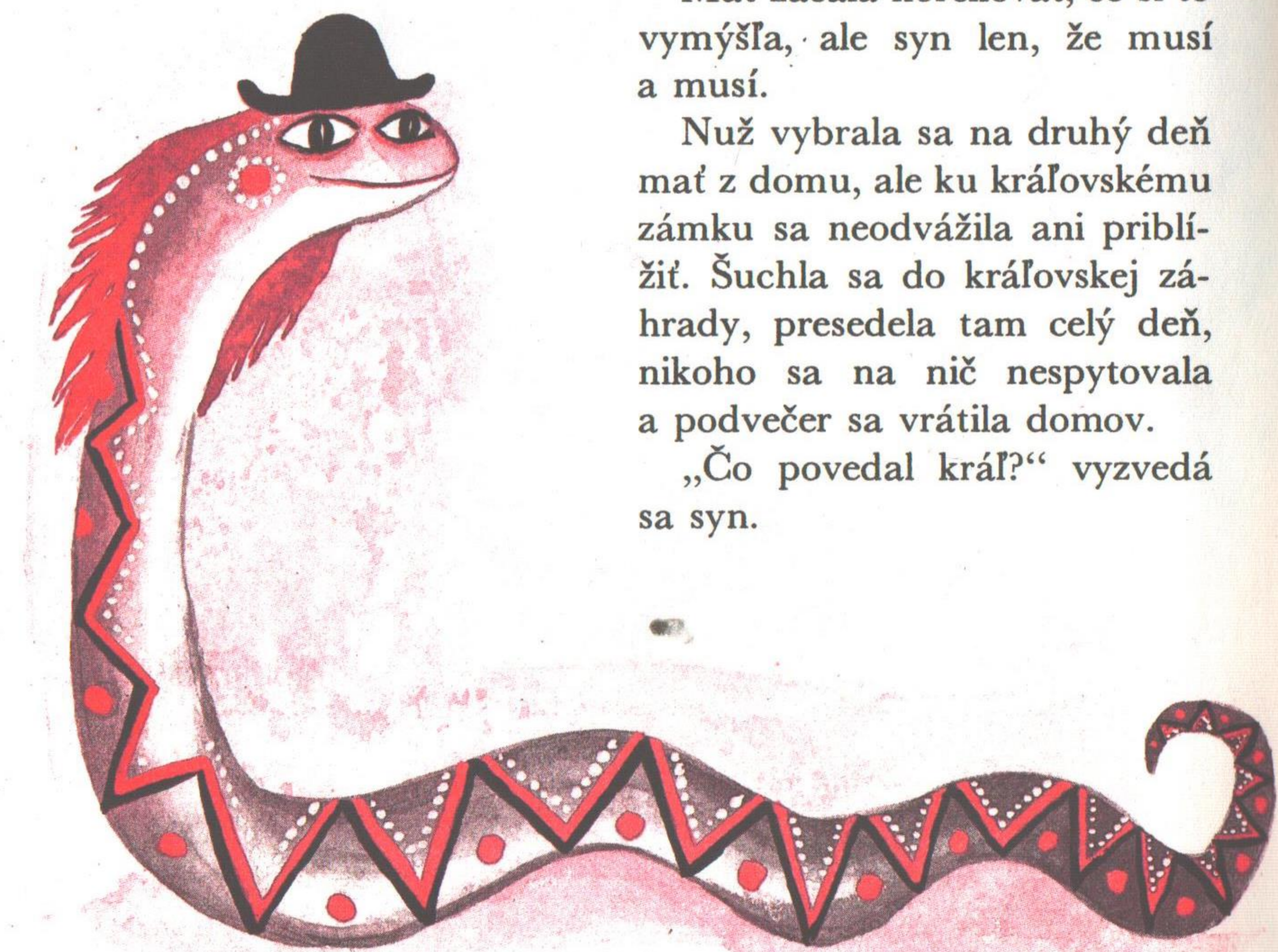
Mládenec sa zľakol, ale had mu hovorí:

„Veď sa ma ty neboj, tri razy si ma pred smrťou zachránil, akože by som ti mohol ublížiť.“

Had ho o chvíľočku dostihol, pobozkal a vraví:

„Pozývam ťa k svojmu otcovi, dostaneš od neho, čo len budeš chcieť. Bude ti núkať kopu dukátov, ale ty neprijmi od neho nič okrem palice, čo visí pri okne. Iba tú palicu si vezmi.“

Mládenec poslúchol hada, nuž napokon dostal, čo si žiadal. Had ho ešte na kúsku vyprevadil a poradil mu:

„Keď budeš niečo potrebovať, len dobre stlač palicu, splní sa ti všetko, čo si zažiadaš.“

Po ceste pochytal sluhu veľký hlad, nuž urobil, ako mu had poradil.

V tej chvíli sa ho palica pýta: „Čo si želaš, pán môj?“

„Rád by som si trochu zajedol,“ vraví skromne mládenec.

Nestačil to ani dopovedať, už boli pred ním najrozličnejšie pochútky.

Keď sa mládenec dobre najedol, šiel ďalej, až sa dostal k svojmu rodnému domčeku, k svojej materi.

„Počujte, mamo,“ hneď jej vraví, „je tu nejaké pekné dievča, aby som sa mohol oženiť?“

„Ojojój, chudobných je tu dosť, nejakú už len nájdeme,“ odpovedá mu mať.

Ale on jej na to:

„Zajtra mi pôjdete vypýtať dcéru nášho kráľa!“

Mať začala horekovať, čo si to vymýšľa, ale syn len, že musí a musí.

Nuž vybrala sa na druhý deň mať z domu, ale ku kráľovskému zámku sa neodvážila ani priblížiť. Šuchla sa do kráľovskej záhrady, presedela tam celý deň, nikoho sa na nič nespytovala a podvečer sa vrátila domov.

„Čo povedal kráľ?“ vyzvedá sa syn.

„Veď som sa k nemu ani nedostala!“

„Ale zajtra sa už musíte dostať,“ trval mládenec na svojom.

Vybrala sa mať aj na druhý deň, znovu zašla do kráľovskej záhrady. Keď ju zazrela kráľovská stráž, predviedla ju pred kráľa.

„Čo sa mi tu toľko moceš?“ spytuje sa jej kráľ.

„Keby som nemusela, pán kráľ, nerobila by som to, ale môj syn ma posielal, aby som mu pýtala vašu dcéru za ženu.“

„Choď domov a povedz svojmu synovi, aby vystával taký palác, ako je môj, vydláždil od neho cestu až ku mne a popri nej vysadil všelijaké ovocné stromy. Ak to do týždňa neurobí, čaká ho smrť, ak to všetko dokáže, dám mu svoju dcéru.“

Mať sa vrátila domov a slovko po slovku rozpovedala kráľovo želanie synovi. Ten vzal palicu, stlačil ju a povedal:

„Chcel by som krajší palác, ako má kráľ, dláždenú cestu od môjho paláca ku kráľovmu a popri nej nech rozvoniavajú ovocné stromy od výmyslu sveta!“

Stalo sa, ako si želal. Keď to videl kráľ, nezostávalo mu nič iné, len mu dať dcéru za ženu. Mládenec si priviedol princeznú do paláca a istý čas s ňou nažíval, ako sa patrí. Lenže po čase sa princezná začala vypytovať, ako k tomu všetkému za jedinú noc prišiel, a neprestala dovtedy, kým sa jej mládenec nepriznal, že má takú palicu, čo mu všetko splní.

Keď si raz dobrák šiel pozrieť

mater, princezná mu zázračnú palicu ukradla a v tej chvíli zmizol celý palác aj tá cesta k nemu. Zaplakal mládenec, zanariekal, no potom si utrel slzy a poďho za šťastím do sveta.

Ako tak chodil, krpce dral, natrafil na veľkú horu a v tej hore na dve jablone. Stáli jedna vedľa druhej ovešané plodmi od vrchu až po zem. Keďže bol mládenec hladný, pristavil sa pri nich, odtrhol si jedno jablko a zahryzol doň. Lenže v tej chvíli stápol od hrôzy; na hlave mu vyrazili také veľké parohy, že sa zaraz zamotal do konárov stromu. Už mu neborákovi prichodilo zhnúť, keď tu zadul vietor a naklonil mu konár z druhej jablone.

„Ó, ďakujem ti, vetrík, ak umriem, tak aspoň najedený,“ povedal mládenec a odtrhol si jablko aj z druhej jablone. Zahryzol doň a po parohoch ani chýru ani slychu.

Začudoval sa mládenec nad tým zázrakom, a keď ho údiv prešiel, odtrhol si po jablku z jednej i druhej jablone a poďho do kráľovského zámku.

Keď prišiel do kráľovskej záhrady, položil na lavičku jablko z prvej jablone a ukryl sa do kríkov. O chvíľu šla tadiaľ princezná.

„Joj, to je krásne jablko!“ zvolala.

Jablko vzala, zahryzla doň a v tej chvíli už aj mala na hlave parohy.

Kráľ hneď dal rozhlásiť na všetky strany, že kto by ju vedel zbaviť parohov, dostane od neho bohatú odmenu. Prihlásil sa aj mládenec, ale nepriznal sa,

kto je, len povedal, že on by tie parohy vedel odstrániť, ibaže v tom čase by nikto nesmel zostať v paláci okrem neho a princeznej.

Keď sa tak stalo, predstúpil mládenec pred princeznú a pýta sa:

„Kde je palica?“

„Aká palica?“

„Zázračná.“

Ale princezná nič, ani len slova nepovie. Nuž pochytil mládenec povraz, namočil ho do vody a tresk-plesk po princeznej.

„Kde je palica?“

„Tam v truhlici,“ povedala napokon.

Vtedy mládenec vytiahol

z vrečka jablko z druhej jablone a podal ho princeznej. Potom si vzal palicu, a keď sa presvedčil, že princezná zostala bez parohov, pobral sa domov a znova si zažiadala palác, aký mal prv.

Kráľ sa nahneval na mládenca, že mu ponížil dcéru, zhromaždil svoje vojsko a vybral sa proti nemu, že ho zničí aj s jeho palácom. Syn v to ráno, keď sa kráľ vybral proti nemu, ešte vyspával, ale našťastie mať bola hore a kričí:

„Zle je, synku, kráľ je tu s vyteseným mečom.“

Mládenec rýchlo vyskočil z postele, díva sa, vojsko je už takmer pred bránou, nuž stlačil palicu a tá sa ho spytuje:

„Čo si želaš, pán môj?“

„Chcel by som, aby sa tí vpredu obrátili a zaútočili na tých, čo tiahnu za nimi,“ povedal mládenec.

V tej chvíli predný voj zaútočil na zadný, a tak sa bil každý s každým, a bijú sa vari doteraz, ak len nepomreli.

A mládenec s materou?

Žijú a smejú sa, ako sa kráľ v bitke natriasa.

Prel. MICHAL NADUBINSKÝ

Ako zajac prekabátil líšku

JOZEF PAVLOVIČ

Chytila líška do oka zajaca. Zatvorila ho do prázdnej komory.

„To bude večerička!“ teší sa nahlas.

Zajac by sa však rád dožil aj zajtrajška, preto začal cez úzke okienko takto:

„Vieš, milá líška, nie je tajnosťou, že my zajace rastieme kvôli mäsu. Každý zajac s tým počíta, že bude skôr či neskôr niečou potravou. Nie je mu však jedno, kto ho zje. Ani za svet by žiaden zajac nechcel, aby ho zožral pes. Bf, aké je to bezočivé zviera!“

„To teda je!“ nezdržala sa líška, lebo si spomenula, ako ju hnal z dediny.

„Nechcel by som,“ pokračuje zajac, „ani aby ma zjedol človek. Lebo je to nemožný tvor. Ani poriadne utekať nevie, ani čerstvá ďatelinka mu nechutí, ani nedokáže spať s otvorenými očami. No najväčšmi ma na ňom rozčuľuje, že nemá rád líšky, závidí im ich žiarivú krásu.“

Líška uznanlivo prikyvuje, lebo si spomenula, ako jeden zelený človek si dovolil páliť po nej z brokovnice.

„Možno mi nebudeš veriť,“ hŕtí zajac ďalej do líšky, „ale najšťastnejší som, keď ma dostane líška. Pretože líška je nielen krás-

na, ale aj múdra. Každého prekabáti, celý svet je na ňu krátky. Preto som nesmierne rád, že si chytila na slučku mňa, a nie dajakú sluku. Naplňa ma nesmiernym šťastím pomyslenie, že už dnes večer budem v tvojom žalúdku. Iba ma mrzí, že máš takú smolu a chytila si ma práve teraz, keď som samá kosť a koža. Tak málo mäsa je na mne, že aj zuby mi trčia z úst.“

Vidí líška, že je to pravda, lebo cez tmavé okienko videla zo zajaca len veľké biele zuby. A tak pootvorila dvere, aby lepšie videla, či zajaca ešte neprikrími.

Zajac iba na to čakal. Bleskurýchle vyskočil, preskočil líšku a už uháňa cestou-necestou, že by ho nedohonil ani čert.

Pozerá líška bezradne za jeho zaokrúhlenou postavou a lamentuje:

„Ach, ja hlupaňa! Akoby som nevedela, že každému zajacovi trčia z pysku hlodavé zubiská ako dva koliská! Kam som ja len dala hlavu!“

Sprubuje a vidí, že ju má na krku. Bim jej jednu!

„Tu máš, keď si taká hlúpa, že ti prejde cez rozum aj obyčajný zajac!“

Slovensko v modernom veku

Na bojiskách

Dňa 1. septembra 1939, keď sa po prázdninách znovu otvárajú brány škôl, vpadli hitlerovské vojská do Poľska. Začala sa doteraz najhroznejšia vojna v dejinách ľudstva. Bojovalo sa na zemi i vo vzduchu, na mori i pod hladinou morskou, v horách i na rovinách, v barinách, na ľadových pláňach i v piesku púští. Bojovalo sa na frontoch i v zázemí, kde silnelo hnutie odporu a partizánska vojna.

V druhej svetovej vojne sa nebojovalo len o nové územia, hranice a kolónie. Išlo v nej o viac; o to, aký poriadok zavládne vo svete. Hitler, Mussolini a ďalší diktátori chceli rozšíriť fašistický mor do okolitých krajín a nastoliť najprv v Európe a potom vo svete svoj poriadok, v ktorom nemali miesta sloboda a demokracia. Nemali mať v ňom miesta ani komunisti, socialisti, robotnícke hnutie, ba dokonca ani celé národy — predovšetkým slovanské. V gigantickom zápase šesť rokov trvajúcej druhej svetovej vojny sa rozhodovalo teda o slobode národov i o ďalšom živote Slovákov a Čechov.

Znovu so zbraňou v ruke

Prvého septembra 1939 už Československa na mape Európy nebolo. Čo Adolf Hitler z územia našej krajiny nepohltil v Mníchove, to v marci roku 1939 — ako protektorát Čechy a Morava a na Nemecku závislý slovenský štát — začlenil do nacistami riadenej „novej Európy“. Technicky dobre vyzbrojená československá armáda, odhodlaná brániť svoju republiku, sa musela vzdať bez

jediného výstrelu. Nacisti získali bohatú korisť v podobe zbraní, vojenského výstroja i československých zbrojárskych firiem. S armádou novovzniknutého slovenského štátu dokonca počítali pri ďalších výbojoch v Európe.

Vojaci a dôstojníci bývalej československej armády sa však nechceli zmieriť s tým, že boli „porazení“ bez toho, aby mohli bojovať. Verili, že skôr či neskôr vypukne veľký vojnový konflikt rozpútaný nacistami. Verili, že vo Francúzsku i Veľkej Británii napokon zvíťazia sily, ktoré sa postavili za obnovu Československa. Verili, že tak ako za prvej svetovej vojny i teraz sa vytvorí nové vojsko, ktoré za hranicami vlasti bude bojovať za slobodu rodnej krajiny. Na dobrodružnú cestu za hranice sa vydávali i stovky mladých Čechov a Slovákov, ktorí nesúhlasili s fašistickým poriadkom vo vlasti. Tisíce ďalších vlastencov bolo zapojených do „pašovania“ ľudí, politických utečencov cez dobre strážené protektorátne hranice. Ostravskí železničiarich prevážali tajne vo vagónoch do Poľska. Jednoduchí sedliaci na moravskej a slovenskej strane Javorníkov či Bielych Karpát prevádzali jednotlivcov i skupinky cez hranicu, aby sa cez maďarské územie dostali do Juhoslávie, ktorú s ČSR oddávna spájali priateľské zväzky.

Prvým miestom, kde nad hlavami československých vojakov opäť zaviala bielo-modro-červená zástava, bol tábor v Malých Bronowiciach pri Krakove. K veliteľom patrili vtedy štyridsaťročný podplukovník Ludvík Svoboda. Po prepadaní Poľska spolu s poľskými jednotkami naši vojaci viedli ústupové boje s fašistami a napokon prešli čiastočne na rumunské a čiastočne na sovietske územie.

Malebný juhofrancúzsky prístav Agde sa zas stal centrom formovania československých jednotiek vo Francúzsku. Do tábora

postupne prichádzali vojaci „poľského legiónu“, bývalí vojaci a dôstojníci, ktorí z protektorátu unikali cez maďarsko-juhoslovenskú cestu i Rumunsko. Cennou posilou bola časť interbrigadistov, ktorých španielska vláda na prelome roku 1937 a 1938 poslala do Francúzska — mali za sebou už bohaté bojové skúsenosti. Do Agde prichádzali i krajanovia — Slováci i Česi, ktorí sa vystažovali za skyvou chleba do severofrancúzskych baní.

Na jar 1940 sa front pohol. Hitler obsadil najprv Dánsko a Nórsko, potom Belgicko a Holandsko a zo severu vpadol do Francúzska. Spolu s francúzskymi vojakmi sa hitlerovským jednotkám stávalo na odpor takmer päťtisíc československých vojakov. Na francúzske alebo vzlietli československí stíhači.

Štrnásteho júna 1940 obsadili nacisti Paríž. O týždeň nová francúzska vláda podpísala prímerie s Nemeckom. Československé jednotky na požiadanie emigrantskej vlády, ktorá sa z bývalých českých a slovenských politikov vytvorila v Londýne, britské lode previezli do Anglicka.

Bitka o Anglicko

V auguste 1940 sa rozhorela najväčšia letecká bitka druhej svetovej vojny. Noc čo noc vzlietali stovky nemeckých bombardérov a zhadzovali svoj smrtonostný náklad na britské továrne, letiská, železničné uzly a neskôr aj na nechránené mestá. Len pri bombardovaní Londýna zahynulo 15 tisíc ľudí! Keď nacistické letectvo obrátilo v ruiny starobylé mesto Coventry, zaviedol šéf nemeckých letcov Hermann Göring dokonca nové slovo — koventrovať. V jednoduchej slovenčine to značí leteckým útokom niečo zrovnať so zemou. Podobne ako naše Lidice sa i meno britského mestečka Coventry stalo v celom svete známym ako symbol nacistického barbarstva a hrôz vojny.

Británia sa však nevzdávala. Noc čo noc vzlietali na oblohu stíhači, aby nepriateľovi zabránili preniknúť nad svoju vlasť. Po ich boku bojovali i desiatky českých a sloven-

ských letcov. Ich hrdinstvo ocenili mnohými vyznamenaniami, viacerí sa stali i veliteľmi britských letiek a traja — František Fajtl, Jiří Maňák a Oto Smik dokonca veliteľmi britských perutí! No nie iba stíhači letci viedli boj s nenávideným nacizmom. Československé posádky britských bombardérov podnikali nebezpečné lety nad nepriateľské územie a ničili jeho letiská, dopravnú sieť i továrne. Dvadsiateho tretieho septembra 1940 vybrali 311. čs. bombardovaciu peruť spolu s ďalšími elitnými britskými jednotkami na mimoriadne náročnú akciu. Britské velenie sa rozhodlo podniknúť nočný útok na Berlín — prvý bombový útok na dobre chránené hlavné mesto protivníka. Tisícosemstokilometrovú vzdialenosť bolo treba preletieť nad územím nepriateľa! Československé posádky obstáli v tejto akcii práve tak ako v ďalších, čestne.

Rozbité zbrojovky, narušené železničné

Mesto po nálete nacistov.

trate, zničené sklady, vraky lodí a ponoriek — to bol príspevok československých letcov k porážke hitlerovského Nemecka i k znovuzrodeniu Československa. Zaplatili zaň často i tým najcennejším, čo mali — svojimi životmi. Z pol druhu tisíce československých príslušníkov RAF, britského kráľovského letectva, ich vo vojne zahynulo 511.

V horúcom piesku Sahary

„Vzdajte sa, vylezte, krysy!“ vyzývali Nemci rádiom i megafónmi britské jednotky zakopané v obranných postaveniach okolo mesta Tobruk. Ale „krysy“ nevyliezali a tvrdošijne bránili obľahnutú pevnosť sto kilometrov v nemeckom tyle. Tobruk — jediný veľký prístav na tisícikilometrovom úseku severoafrického pobrežia medzi Tunisom a Alexandriou — bol kľúčový pre ďalší postup nemecko-talianskeho útoku na Egypt. Egypt bol vtedy spravovaný Britmi a Suezský kanál, to bola najvýznamnejšia tepna britského impéria, ktorou prúdilo do Anglicka bohatstvo afrických a ázijských kolónií, suroviny potrebné na víťazstvo vo vojne. Nečudo, že britské velenie urobilo všetko pre udržanie tohto prístavu. „Tobrucké krysy“ a ich hrdinský boj sledovali vo všetkých krajinách. V októbri 1941 sa k anglickým, austrálskym a poľským obrancom Tobruku pridalo aj sedemsto Čechov a Slovákov pod vedením podplukovníka Karla Klapálka. Tvorili časť československej jednotky, ktorá sa vytvorila na Blízkom východe, spravovaním vtedy tiež Britmi. Zúčastnili sa na ťažení do Sýrie, plnili strážne úlohy, slúžili v protiletckých batériách. Najznámejším sa však stal práve ich dvojmesačný úspešný boj o Tobruk.

Rodí sa nová armáda

V Londýne sa koná 18. júla 1941 malá slávnosť. Veľvyslanec Zväzu sovietskych socialistických republík vo Veľkej Británii Ivan Majskij a minister zahraničných vecí Československej republiky Jan Masaryk podpisujú

Vojaci Prvého československého armádneho zboru.

dohodu o vzájomnej pomoci vo vojne proti hitlerovskému Nemecku.

Súčasťou tejto dohody je i vytvorenie československých vojenských jednotiek v ZSSR, ktoré vo zväzku Červenej armády povedú boj s fašizmom.

Priuralské mesto Buzuluk sa stalo kolískou novej československej armády. Zrodila sa z hŕstky vojakov a dôstojníkov bývalej poľskej jednotky, ktorí neodišli na Blízky východ, ale pod vedením plukovníka Svobodu vytrvali v ZSSR. Verili, že Sovietsky zväz vstúpi do vojny s Nemeckom a že práve on zvedie s ním rozhodujúci zápas. Do Buzuluku postupne prichádzali Česi a Slováci žijúci v ZSSR — krajanovia z Volyne i interhelpovci z ďalekého Frunze. Do jednotky vstupovali i bývalí vojaci slovenskej armády, ktorú Nemci prinútili bojovať na východnom fron-

te. Veľa vojakov radšej zvolilo zajatie ako boj proti slovanským bratom za fašistické záujmy. Najznámejším sa stal hromadný prechod dvetisíc vojakov a dôstojníkov slovenskej armády pri Melitopole na Ukrajine v októbri 1943.

Na jeseň roku 1942 už československí vojaci v Buzuluku horeli netrpezlivosťou môcť zdvihnúť zbraň proti nemeckým nacistom. Veliteľ jednotky plukovník Svoboda požiadal o nasadenie na front. Sovietske velenie jeho žiadosti vyhovel, a tak začiatkom roku 1943 sa Prvý československý poľný prápor v ZSSR vypravil na front. Českí a slovenskí vojaci sa vyznamenali hneď v prvom boji pri ukrajinskej obci Sokolovo. Nadporučík Otakar Jaroš, ktorý tu hrdinsky padol, dostal ako prvý cudzinec najvyššie sovietske vyznamenanie — titul hrdinu ZSSR.

Nasledovali ďalšie boje na Ukrajine — pri oslobodzovaní Kyjeva, pri Fastove, Bielej Cerkvi, Žaškove. To sa už československý prápor rozrástol na brigádu, z ktorej na jar roku 1944 vznikol Prvý československý armádny zbor. Jeho súčasťou bola československá tanková brigáda a letecký stíhací pluk.

Historický okamih nastal 6. októbra 1944, po ktorom všetci vojaci túžili na dlhej a strastiplnej bojovej ceste z Buzuluku. V ťažkých bojoch o karpatské priesmyky po prvý raz položili nohu na pôdu svojej vlasti — Československa.

(Pokračovanie)

Píše dr. ALŽBETA SOPUŠKOVÁ
Katedra čs. dejín a archívniectva FFUK

ILUSTRUJE JOZEF CESNAK

Letá pri Dríku

Rozhovor
s novinárom
a spisovateľom
Petrom Holkom

Je máj, mesiac, v ktorom sa príroda už definitívne prebudila. Istotne zakvitli aj stromy pri Dríku...

A určite zakvitli od radosti aj ľudia. Lebo jar znamená i nádej, predznamenáva blížiac sa leto. Nuž a v lete, ako všetci vieme, sú krátke dva mesiace prázdnin. Možno sa raz dožijeme tých krásnych dvoch rokov prázdnin, o ktorých som v Kereškýni dychtivo čítal na povale dedinkovho domu. Ale vrátim sa k Dríku,

ktorý je vlastne riekou Nitrou. Aj môj kamarát spisovateľ Ivan Hudec pri ňom vyrastal.

Spomínate ho vo svojej knižke Leto na furmanskom koni...

Keď som ju písal, veľa som sa s ním o nej zhováral. Ivan napokon povedal: „Podme do Nitry, to bude paráda!“ Aj sme sa na pár dní vybrali. Na rínku sme kúpili feferónky, u Králiku pivo a cestou z ihriska sme sa až vznášali. Nitra vyhrala nad Duklou Praha. Oba góly dal Borko. A hlavičkou!

Teda aj spisovatelia sa radi vracajú na miesta, kde vyrastali...

Pre nás je Nitra, teda môj Kereškýň, zakaždým miestom radosti. Sadli sme si s Ivanom na skalú a pozerali do bystriny. Ivan spomínal, ako už od apríla skúšaval vodu, až do nej napokon čľupol. Tak sa mu to zapáčilo, že sa kúpil v Dríku, kým mu neofialovali pery, akoby bol na susedovej čerešni. Dajako sa to prezradilo, doma ho čakal výprask, ale na druhý deň opäť skúšal svoje plavecké majstrovstvo v jarných vodách. Drík sa však zmenil. Aj ľudia vyrástli alebo zrástli so zemou. Aj mne sa zahojili chrasty na kolenách, zhasla mi sviečka pod nosom. Iba vzťahy zostali. A s nimi spomienky na slnko.

Leto na furmanskom koni je vašou prvou knihou pre deti. Jedným z jej

najúsmevnejších príbehov je rozprávanie o falošnej babke. Naozaj ste takú babku poznali?

Je to, ako hovoríte, moja prvá knižka pre deti. Predtým som napísal jednu pre dospelákov. Ak mám byť úprimný, a to byť chcem, aj svoju druhú knižku som písal smrteľne vážne. Teda akoby pre dospelých. Zhodou náhod uzrela svetlo sveta v Mladých letách. Myslím si, že rovnako zodpovedne, rovnako vážne, rovnako pravdivo a s plným nasadením treba písať každú knižku, aby sa pri nej nemusel čitateľ trápiť. A či som naozaj poznal falošnú babku? Keby som ju nepoznal, tak by som o nej nebol mohol písať. No dnes už neviem, či som ju stretol v Kereškýni alebo niekde inde. Možno sa predom mnou zjavila aj so svojim dáždnikom a vejárom v jednu hlbokú noc, keď som sedel za písacím strojom a hľadel do tmy...

A čo Jankova láska k Eržike?

Meno Eržika mi raz ráno zazvonilo v hlave a už mi z nej nevychádzalo. Vari preto, že v ňom tak klokotala a naskakovala obojaká spoluhláska „r“. Nevytieklo mi z hlavy, ani keď som na ňu spadol a rozbil si ju. Inak by sa mohla volať moja prvá chlapčenská láska inak. Hoci Irena, aj tam zvoní „r“. Alebo Irma či Euridika. Ale Eržika sa mi páčila najväčšmi, lebo mala plavé vlasy. Preto sa najväčšmi páčila aj Jankovi. To je o prvej láske všetko. Každý si ju

prežije sám. A iba dúfam, že nie každý skončí s rozbitou hlavou ako ja. Vôbec by som nebol rád, keby sa pri tom rozbili hlavy moje dcéry Petra a Paula. Radšej nech si rozbijú kolená. Skôr sa zahoja.

Myslím, že po prečítaní tejto knižky by všetky deti chceli mať takého starého otca, ako mal Janko. Prechádza sa ešte Kereškýňom?

Žiaľ, už žije len v knižke Leto na furmanskom koni. Ak mi ho dnes deti závidia, tak mi je to ľúto. A možno mi nezávidia. Určite majú aj ony svojich starých otcov — dedinkov a postupne budú na to prichádzať. Starí otcovia majú akosi viac času ako otcovia. Tak ho venujú vnúčatám. Radia, pomáhajú, vystrárajú huncútstva, aby deťom pomohli objaviť, že smiech je naozaj užitočný. Že pravda je pravda a zlo je zlo. A boľačky sú na to, aby sa zahojili. Akiste vidia v deťoch svoj zmenšený obraz. To je zázrak nad zázraky. Lebo tento obraz sa bude vo svojich premenách ustavične opakovať.

Prípravila
NATAŠA PAVULAKOVÁ

Slniečko

Mesačník pre deti. Vydávajú Mladé letá, slovenské vydavateľstvo kníh pre mládež.

Adresa redakcie: 811 02 Bratislava, Suvorovova 3. Telefón 523 26. Šéfredaktor

Zápisník Slniečka

Nestáva sa často, aby vyšla detská kniha, ktorá má vyše 50 autorov textu a 30 ilustrátorov. A je už úplne výnimočné, aby jej autormi boli osem až pätnásťroční. No práve takáto knižka vyšla prednedávnom vo vydavateľstve Mladé letá pod názvom Ahoj, svet! (volá sa podľa jednej z básničiek, čo sú v nej). Verše do knihy, ktorú napísali a nakreslili deti, povyberala Daniela Hivešova-Šilanová. Ona sama má k poézii veľmi blízko: píše ju a okrem toho vedie v časopise Kamarát Miniškolu poézie a prózy.

Porota zložená zo zástupcov Mladých liet, Kruhu priateľov detskej knihy na Slovensku, literárnych a výtvarných teoretikov navrhla koncom roka 1986 nových nositeľov Ceny Fraňa Kráľa (udeľuje sa za prínos k rozvoju detskej literatúry) a Ceny Ľudovíta Fullu (za dlhoročnú tvorbu ilustrácií detských kníh). Cenou Fraňa Kráľa navrhla porota poctiť básnika Tomáša Janovica, ktorý píše pre deti

už vyše dvadsať rokov. Cenu Ľudovíta Fullu prisúdila akademickej maliarke Viere Kraicovej.

Mladé letá pripravujú pre svojich čitateľov každoročne takmer dvesto kníh. Sú medzi nimi také, ktoré napísali spisovatelia v iných krajinách, a u nás vychádzajú ich preklady; niektoré knihy zas pre veľký úspech alebo pre veľký význam pri výchove mladých čitateľov vychádzajú v druhom vydaní, ba nezriedka aj v ďalších vydaniach. Hlavnú skupinu v každoročnej nádielke však tvoria nové diela slovenských autorov. Z nich sa každoročne vyberajú tie najlepšie, najhodnotnejšie. Porota ich posúdi a udelí Vydavateľskú cenu — jednému spisovateľovi a jednému ilustrátorovi. Roku 1986 túto cenu získal Peter Glocko za historicko-dobrodružno-fantastický román Ruža pre Jula Vernu. Z ilustrátorov porotu najväčšmi zaujal akademický maliar Vladimír Kardelis, presnejšie povedané jeho obrázky v knihe Jána Tušiaka Zelený zajko. Kto najnovšie odmenené diela ešte nepozná, rýchlo za nimi, a potom čítaj, pozeraj a prípadne porozmýšľaj, či by dostali aj tvoj hlas.

P.S. V máji — júni bude v Bratislavskom kníhkupectve na Hurbanovom námestí výstava z tvorby nositeľov uvedených cien.

dr. Juraj Klaučo, zást. šéfredaktora dr. Ondrej Sliacky, CSc., výtvarno-technický redaktor Ondrej Máriássy. Tlačia Polygrafické závody, n. p., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, objednávky prijíma každá pošta a doručovateľ. Objednávky do

zahraničia vybavuje PNS — Ústredná expedícia a dovoz tlačne, Gottwaldovo nám. 6, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena výtlačku 3 Kčs, ročné predplatné 30 Kčs. Neobjednané rukopisy redakcia nevracia.

SERIAL KINNE 9 TIGER-šaxikár

11. JÚL

1. OTEC JE ZAMILOVANÝ DO INDIE. ŠTUDUJE O NEJ KNIHY A POČÚVA INDICKÉ PESNÍČKY.

2. POPROSI SOM ITYHO, ABY SME TAM ZALETĚLI. ZISTÍM, ČO OTCA TAK LÁKA.

3. PRISTÁLI SME NA JUHU. PODĽA MAPY V TAMILNADE. MILINA TVRDILA, ŽE SA TO VOLÁ TAMILINANAD. JEJ TO NEVYSVETLÍM.

4. V TOMTO LESE ŽIJÚ ČUDNÍ ĽUDIA. NEMAJÚ NOHY, SEDIA A NEHYBNĚ SA POZERAJÚ DO DIAĽKY, ALEBO NA ŠPIČKU NOSA.

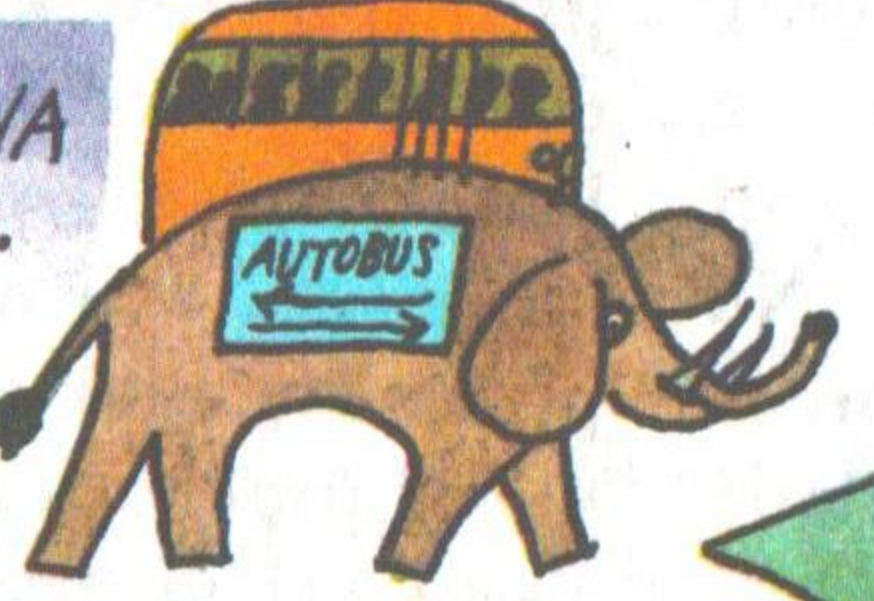
5. MILINA SA PRIZNALA, ŽE JU BOLIA NOHY. JA TO HRDINSKY TAJÍM. STOPLI SME TIGRA.

Tovozim, ale len k autobusu

Mám brata v Malajzii, ale len je herec

6. AUTOBUS ČAKAL NA LESNEJ KRÍŽOVATKE. MY S ITYM SME PLATILI CELÝ LÍSTOK

MILINA POLOVIČNÝ

7. CESTOU SME VIDELI INDICKÚ ATOMOVÚ ELEKTRÁREŇ. UKONČENIE KOMÍNOV JE INDICKÁ ŠPECIALITA.

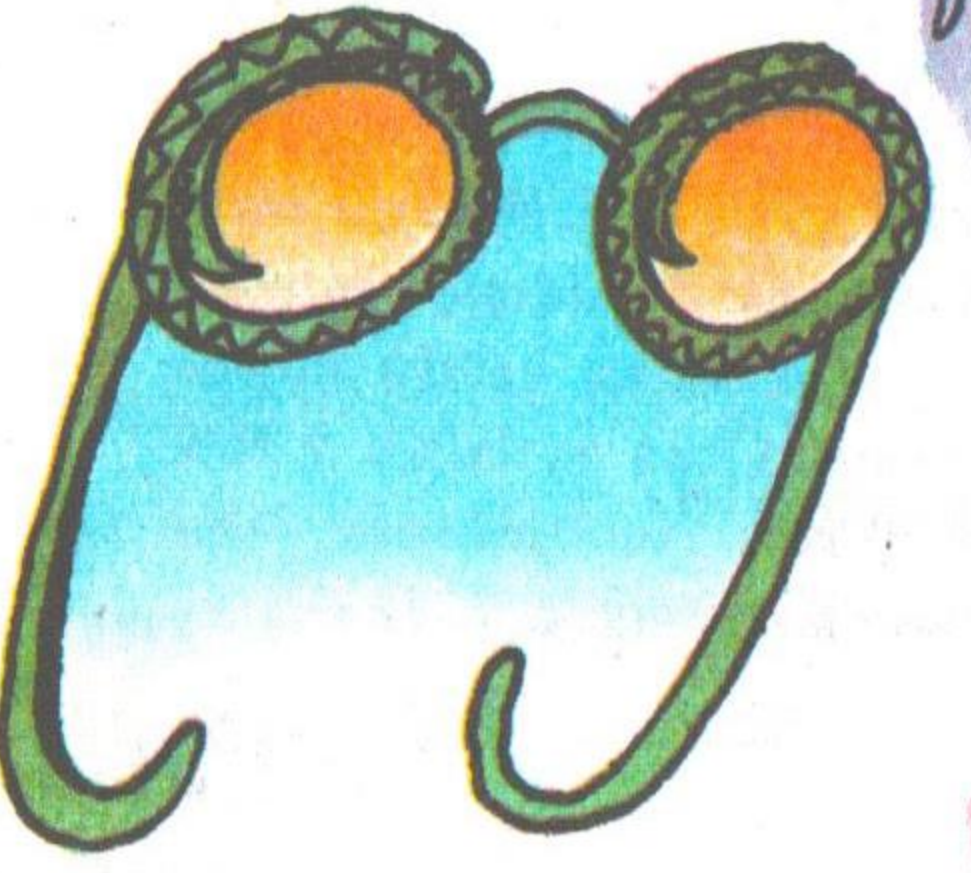

8. V MESTE BOLO ĽUDÍ ANI MAKU. POHYBOVALI SA V ÚZKYCH ULÍČKÁCH MEDZI MALÝMI OBCHODÍKMI. MILINA SI KúpILA ČERVENOMODRÉ SARI (OBLEČENIE). MNE SA NAJVIAC PÁČIL ZAKLÍNAČ HADOV. PÍSKAL NA MALEJ PÍŠTALKE KRÁSNE ŤAHAVÉ INDICKÉ MELÓDIE. OKULIARNIK INDICKÝ VYŠIEL Z KOŠÍKA A POMALY SA KNÍŠAL V RÝTME HUDBY.

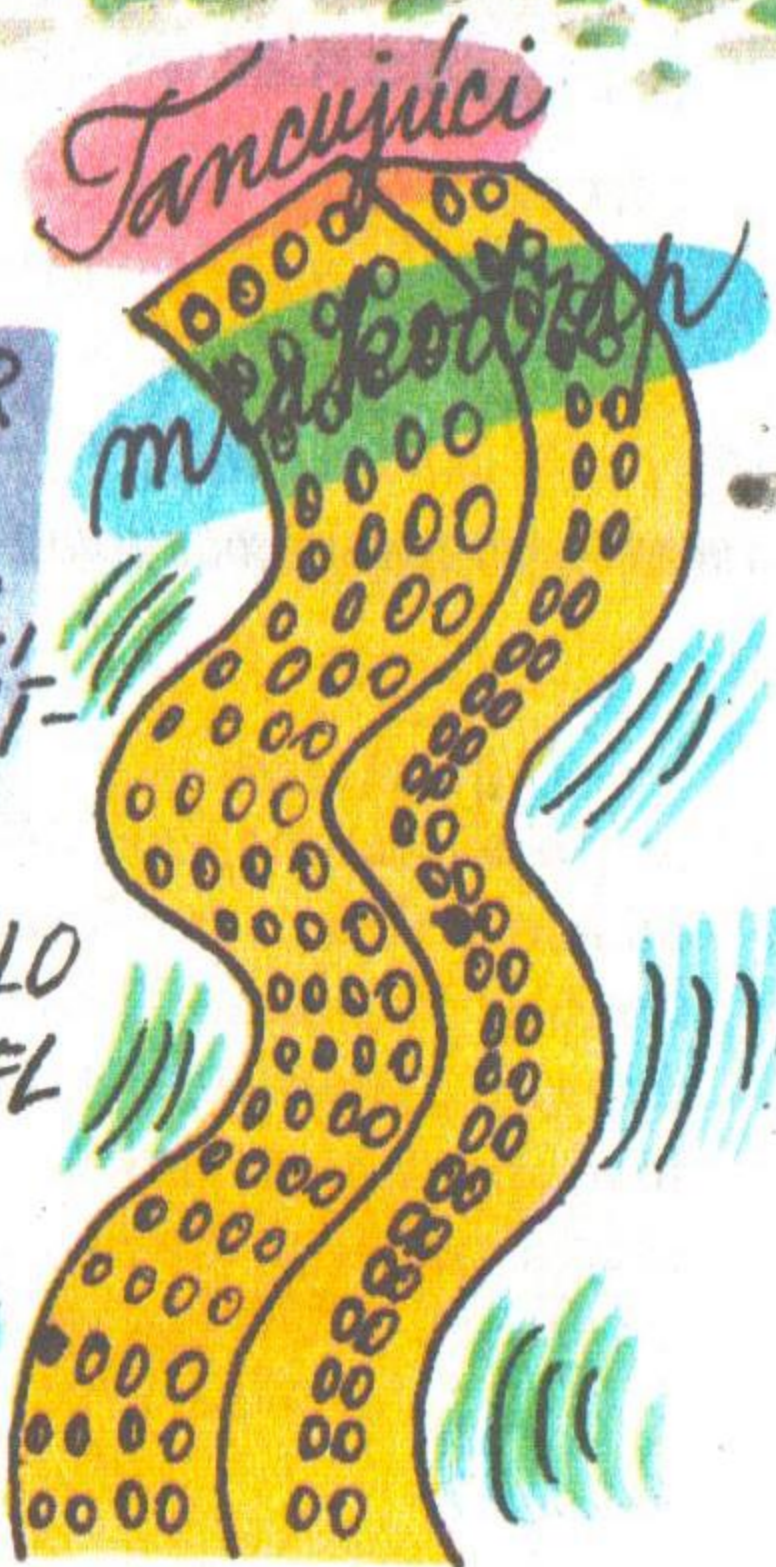

Nemohol by som zapísať ja?

Ano, samozrejme

10. ZAPÍSKAL NAJNOVŠÍ ŠLAGER Z ITYLANDU. OKULIARNIK INDICKÝ TAK RÝCHLO TANCOVAL, ŽE STRATIL OKULIARE. ZAKLÍNAČ MI ICH DAROVAL NA PAMIATKU. ALE TO NEBOLO EŠTE NIČ. TANCOVAŤ MUSEL KAŽDÝ:

11. MINARETY BOLI ŠTYRI, TAK TANCOVALI ŠTVORYLKU. KEĎ PREŠTAL PÍSKAŤ, MESTO BOLO AKO PO ZEMETRASEŇI. ITY TO VŠETKO ZNOVU POSTAVIL POMOCOU SVOJEJ ITYSILY. DOSTALI SME VŠETCI TRAJA KRÁSNE VENCE KVETOV. UŽ CHÁPEM OTCA. ŤAŽKÚ, ZAHADNÚ A OMAMNÚ VÔŇU CÍTIM DODNEŠ!!!!

KONIEC